

Odprava zelenega zmaja

Pridobljeno iz Wikivira, dne 09/05/19

Odprava zelenega zmaja

I. poglavje

Kako Pipi naleti na hišnika v najbolj nepravem trenutku in kako se izmaže. Kako Bob pusti prijatelja na cedilu in kako Miha strašno zakriči.

»Kam pa kam, kolega?« je vprašal hišnik, si pogladil brke in se oprl na metlo.

Saj vsi vemo, kako je s hišniki. Kadar se pokvari pipa in mama zastoka: »Ja, kje pa je hišnik?!« hišnika ni nikjer. Vsi so ga še ta hiš videli, ampak ravnokar je nekam šel. Prav tako je takrat, kadar se kakšnemu očetu strašno mudi na sestanek in skoči v dvigalo, dvigalo pa obstane med nadstropjema. Tisti oče potem razbija v dvigalu, kliče hišnika in vmes reče kakšno besedo, ki nima s hišnikom nobene zveze, ima jo pa s kakšnim nevzgojenim fakinom. Hišnika ni nikjer. Se pa seveda hišnik pojavi tisti hip, ko se sama od sebe razbije kakšno okno, a gre slučajno ravno Miha mimo. Takoj je tam tudi takrat, kadar kakšen mulc iz sosednjega bloka piše po steni: »Mile je vosu!«

Pipi je pozabil, kako je s hišniki. Z velikim metrom je hodil po kleti, ker je želel nekaj izmeriti. Hišnik se je kajpak pojavil in vprašal tisti svoj kam pa kam.

»Jajjaz nikkamor,« je odgovoril Pipi in motovilil z metrom. »He,« je rekel hišnik. »Tukaj se ne pride nikamor, ampak v klet in zaklonišče.« »Glej no, saj res,« je rekel Pipi. »Pozabil sem.«

Hišnik je pomislil, če bi se razjezil. Ampak spomnil se je, da je pravkar kosil in žena mu je doma govoril, naj se s polnim želodcem ne razburja. Ker sinovi vedno ubogajo svoje mame, hišniki pa svoje žene, je pogoltnil slino in rekel:

»Joj, koliko skrbi te preganja, da tako zamišljen hodiš okrog. In ko že hodiš okrog, hodi raje po dvorišču in ne po kletih. Jasno?«

Hišniku je treba reči: »Jasno!« in iti ven. To je Pipi takoj storil, četudi je resnično imel veliko skrbi.

Njegova dolžnost je bila premeriti poseben prostor v kleti. Hišnim mu je to preprečil. Zdaj se mu bosta Bob in Miha smejala in ga zafrkavala in tako dalje.

Bob je nekaj praskal po OLD PUNCI. Vedno se je delal, kako resno nekaj popravlja. Ampak Pipi je natančno vedel, da nekaj praska, ker o popravljanju nima pojma.

»A, si?« je vprašal Bob in na nosu mu je pisalo, kako ve, da Pipi ni.

Pipi se je ustavil pred njim, preložil meter in ene v drugo roko in rekel: »Ni se mi dalo zdajle laziti po kleti. Kasneje bom.« »A, a tako,« je rekel Bob in na nosu mu je pisalo, kako ve, da je Pipi zacvikal pred hišnikom.

»Kaj, ko bi šla na kakšen sladoled?« je predlagal Pipi, ker si je želel pogovora o čem drugem. »Krasna ideja,« se je razveselil Miha, ki se je v tistem trenutku pojavil izza vogala.

»Kar pojdita,« je rekel Bob in zaprl pokrov motorja.

»Jaz nimam časa. Nekam moram nujno z avtom.«

Važno je odšel mimo njiju v hišo. Pipi je nekaj časa strmел za njim, zardeval, potem pogledal Miho, ki tudi ni bil videti posebno srečen, zaškrtal z zobmi in planil k OLD PUNCI. Nekaj časa jo je obotavljaje se gledal, potlej, se je sunkovito sklonil h kolesu in začel odvijati ventil.

Miha je strmел in ni mogel dojeti, kaj se dogaja.

Pipi je malo manj strmел. Sploh ni videl ničesar okrog sebe. Samo sklanjal se je k zadnjemu kolesu OLD PUNCE in odvijal ventil. OLD PUNCA je stala pod balkonom na tisti strani, kjer je stanoval Bob.

Kaže, da je Pipi tudi na to v tistem trenutku pozabil. Šele Miha ga je skušal spomniti s strašnim krikom.

»Pazi, Pipi!«

II. poglavje

Zakaj dežuje sredi sončnega dne. Zakaj gre Mihi in Pipiju na jok, zakaj se oglasijo hude mame in hudi očetje ter zakaj tokrat krikne Andrej.

Na balkonu je stal Bob in iz velikega lonca zlil vodo. Vodi ni niti na kraj pameti padlo, da bi padla levo ali desno, Brizgnila je natančno na Pipija. Zato ni mogel odviti ventila, ni mogel odskočiti in sploh ni mogel nič drugega, kot se lepo okopati v polito vodi.

Besno je pogledal navzgor. Zagledal je Boba, ki je milo gledal dol z balkona.

»Čudno, kajne Pipi, res čudno,« je nežno rekel Bob. »Nebo je jasno, sonce sije, a vseeno dežuje. Čudno, čudno.«

Pipi je divje zacepetal, stisnil pesti, a iz grla mu ni prišel niti najtanjši glasek. Čez čas je zašepetal: »To si boš zapomnil, fant!«

Z Miho sta brez besed odšla pod grm zadaj za blokom. Pipi je rekel: »Važič, misli, da je odrasel.« Miha je pokimal. Kazalo je, da bi rad nekaj rekel in da razmišlja, če bi ali ne bi. Odločil se je, da bi.

»Mislim, da naju Bob ne mara več voziti z OLD PUNCO.«

Ustnice so se mu kar same začele krivit in tresti. Z ustnicami je že tako, da se začnejo kriviti in tresti, ne da bi jih za to prosil. In potlej je tu gladko takoj še kakšna solza.

»Ko mu je šlo za nohte, sva bila dobra,« je rekel Pipi. »Zdaj pa takole.« »Saj,« je rekel Miha, »saj.«

Želel je reči še kaj, a pri najboljši volji ni mogel. Njegova glava je ukazovala in ukazovala nove in nove besede, grlo pa se je na to požvižgalo, samo tiščalo je.

»Hja, v disko ga ne bomo spustili, pa bo,« je rekel Pipi in nenadoma so se stvari začele zdeti bolj sončne. »Saj,« je rekel Miha, »saj.«

»Kaj naj se vozi okrog z OLD PUNCO, kar naj pozablja na prijatelje, kar naj hodi s punco, ampak, kakor sem tukaj, mu bo še žal,« je zatrdil Pipi.

Ni ga več motilo, da ima moker hrbet. Kako bi ga motilo, saj je bil ja vroč poletni dan!

Ker samo nekaj prijateljev in prijateljic naših fantov ve, kaj mislita Pipi in Miha z diskom, je treba povedati še vsem ostalim. Saj ni kaj povedati: sklenila sta, da bi svoj delež denarja, ki sta ga dobila za nagrado na plavalnem maratonu, zapravila za to, da bi v kleti njunega bloka naredila disko klub.

To ni klub, v katerem vadijo metalci diska. To je klub, kjer se vrti plošče in posluša glasbo.

Ampak ropota in hrešči včasih vseeno tako, kot bi kdo metal disk v steno. Takrat se oglasijo hude mame in hudi očetje in rečejo: »Ja ta mularija, saj bojo vse razbili!«

Oglasijo se tudi še kar mame in še kar očetje in rečejo: »No, saj ni tako hudo, samo veseli so!«

Potem vse mame in vsi očetje govorijo v nedogled in se ne ve, kako se bo vse skupaj končalo.

Pa kaj bi zdaj silili s tem, kako se bo vse končalo! Zgodba mora teči lepo po vrsti. Če komu ni kaj prav, lepo prosim, naj gre kar lepo domov ponavlja novo matematiko.

Pipi in Miha, sta se mislila pogovoriti še nekaj zelo važnih stvari. Saj bi se, če ne bi prav tisti hip ves zadihan pod grm pridrvel Andrej in pridušeno kriknil:

»Fanta, hitro za menoj. Zdaj je čas!«

Miha in Pipi nista spraševala kot kakšna mlajša sestra, ki nikoli nič ne razume. Vstala sta, pokimala in nabrusila pete.

III. poglavje

Ali se je kdo podelal v hlače? Ali je kdo res dojenček? Ali so res vse nesreče tega sveta na šolski ekskurziji k Mihi?

Medtem ko Miha, Pipi in Andrej tečejo, je treba povedati kaj o Andreju. Andrej je star toliko kot Pipi, samo v drugem bloku stanuje. Spada v klapo, v katero spadata še Miha in Pipi, od daleč pa še malo Bob.

Vsi fantje, ki so bili naštet v prejšnjem odstavku, minus Bob, so pridrveli v bližino mizarjeve lope, ki je stala kakšne tri lučaje ne prevelikega kamna od bloka. V hipu so se prelevili v stezosledce, se razpršili in se bližali lopi vsak s svoje strani. Da so se bližali, je preveč lepa beseda. Kajti plazili so se, oprezno dvigali glave in se spet potuhnili.

No, no kaj se vendar dogaja?

Hja, pri vratih v lopo je stal mizar in jih zaklepal. Ura je bila dve popoldne in služba se mu je končala. Zdaj je lepo odhajal domov. Zaklenil je vrata, sedel v avto in se odpeljal.

Ko je izginil dol po cesti, so se zaslišali trije žvižgi.

Mahoma so Miha, Andrej in Pipi stali pred vrati.

»No, dajmo,« je rekel Pipi. »Miha, brž noter!«

Miha je vrtal po nosu, kar ni lepo. Obenem se je delal, kot da mu ni nihče nič rekel, To pa e sploh ni lepo. »Zgani se, debelinko!« je ostreje rekel Pipi in dregnil Miho.

Miha se je odkašljaj in začel stokati:

»Jaz, jaz ne morem, imam nove hlače in bi bila mama huda!« »Podelal si se v hlače, šleva,« je zakričal Andrej. Pipi pa ni rekel nič in se je sam od vrati splazil v lopo.

Miha in Andrej sta šla vsak na svojo stran ceste stražit, Pipi pa je raziskoval po lopi. Previdno se je gibal med deskami, da ne bi povzročal hrupa. Enkrat mu je srce skoraj prenehalo utripati, ko mu je maček švistnil med nogami.

»He, he, tole bo!« je mahoma zažarel, ko je zagledal kup odpadnih deščic.

Naložil si jih je v naročje in se vrnil k vratom. Tam jih je stresel in se še dvakrat vrnil. Potem je deščice skozi reže v vratih podal ven in se nato še sam splazil iz lope. Nekaj deščic si je naložil tudi Miha.

»Ti pa kar domov, dojenček šlevasti!« je jezo zasikal Pipi in mu vzel deščice. Naložila sta si jih z Andrejem in zbežala. Miha je s sklonjeno glavo počasi stopal za njima.

»Saj res,« je razmišljal, »pustil sem ju na cedilu. Nisem si upal v lopo, čeprav smo se tako zmenili. Ampak, da mi zdaj pravita dojenček, ne, ne, tega nisem zaslužil ...«

Iz Mihe so kar kipele žalostne misli. Z njimi je težko. Bolj se jih otepaš, bolj se kopičijo. Ampak na to je treba misliti prej, po toči je res prepozno zvoniti. Miha bi lahko rekel: »Ne, ne bomo šli krast deščic za disko.« Čisto lahko bi rekel, pa ni. Rekel je samo: »Ja, jaz bom šel noter!« Zdaj sta prijatelja seveda rekla, da je reva.

Dvorišče bloka se je v hipu spremenilo v mizarsko delavnico. Pipi in Andrej sta žagala in zabijala, Miha ju je nekaj časa gledal, ker pa ni dobil niti enega samega pogleda in niti ene same besede, se je obrnil in preplezal ograjo bližnje hiše. Tam so ravno zorele češnje.

Fantje so bili lepo zaposleni vsak s svojim delom, ko so se odprla balkonska vrata v tretjem nadstropju in Mihov oče je začel klicati: »Mihaaaa, Mihaaa ...!« Mihi se je zameglilo pred očmi. Še to! Vse nesreče tega sveta so prirejale šolsko ekskurzijo k Mihi.

Ampak odprla so se še ena balkona vrata. V petem nadstropju. Tam se je pojavil Pipijev oče, nekaj časa gledal dol, potem se je popraskal za ušesom in zaklical: »Pipi, kaj se dogaja? Kaj delate?

IV. poglavje

O tem kako v zraku zaudarja, o psu, ki ne priteče mimo, o nekem očetu, ki je sila, ter o fantu, ki še ni za odpad.

Dva očeta sta torej gledala dl z balkonov in dva sinova sta po svojih glavah brskala za izgovori. Miha je nekako začivkal: »Prosim, kaj je, očka?« Potem je onemoglo zdrsnil s češnje, splezal čez ograjo in se skesan ustavil pod balkonom. Oče ga je znova poklical. Mihi se je zdelo, da s strašnim glasom. Glas je veleval: »Miha, pridi gor!«

Pipi je medte pobral prvi izgovor, ki mu ga je prinesel pes na repu. Psi sicer ni bilo nikjer, je bil pa tu en precej štorast izgovor:

»Ja, veš, hm, očk, ja, zdaj so počitnice in, ja pri tehničnem pouku, ja, so nam rekli, naj

vadimo ...« V zraku je kar zaudarjalo po štorastem izgovoru. Ampak oče je bil k sreči v petem nadstropju in tega zaudarjanja ni mogel zavohat. Zato je samo vprašal: »Kje pa ste dobili vso to ropotijo?«

»Pri mizarju,« je izstrelil Pipi in v istem trenutku zaslutil, da se lahko zgodi kaj neprijetnega. No, ni se zgodilo, ker je šel oče spet noter. Samo skozi okno v pritličju je zamomljal hišnikov glas: »Brke dam stran, če mizar kaj ve o tem, tristo zelenih, da dam brke stran!«

Hišnik je svoje brke vedno zelo ljubil, saj si jih je gladil sem in gladil tja. Ne vem, ne vem, če bi jih zdaj dal stran zaradi deščic, ali pa morda kaj sluti?

V tem času je Miha star pred vrati stanovanja, kjer je stanoval. Ni si upal noter. Oče ga je ja zalotil, ko je rabutal. Posledice so jasne. Kot polit maček se je s sklonjeno glavo odpravil naprej.

»Miha,« je rekle oče, »zvečer boš sam. Z mamico greva ven. Ocvri si jajca in nobenih neumnosti. «Ja,« je rekel Miha, »se pravi, ne.« »In še nekaj,« je rekel oče in Miha je stisnil vrhnji konec nog skupaj, ker je pričakoval, da bo tja nekaj padlo. »Če te pokličem, kadar rabutaš, ne vpij nazaj,« je rekel oče. »Ja,« je rekel Miha, »se pravi, ne.«

Ob takih trenutkih se izkaže, če je kakšen oče sila. Miha je spet videl, da je njegov oče sila. Pozabi rabutanje, fant, si je rekel. Takemu očetu vendar ne moreš početi takih oslarij.

Na dvorišču so med tem zaradi varnosti deske in deščice pospravili v klet. Z delom bi nadaljevali kakšen dan kasneje, da ne bi bili ves čas tako na očeh.

Pipi in Andrej sta stala ob drogu za iztepanje preprog in rinila roke v žep. To je vsem mulcem skrajno všeč, mame pa nimajo za to nobenega smisla. Jasno da ne, ko pa na krilih nimajo žepov in ne vejo, kako krasno je riniti roke noter.

Pipi in Andrej sta poleg tega še molčala in zrla v Miho, ki je negotovo obstal pred njima. Največja težava je, kadar ti nihče ne reče, a veš, da bi ti rad rekel sto zoprnih stvari.

»Sem mislil, če bi šli na sladoled,« je zamrmral Miha.

Pipi in Andrej nista trenila z očmi. »Sem mislil, če bi šli na dvojni sladoled,« je rekle Miha. Pipi in Andrej sta gledala skozenj. »Sem mislil, če bi šli na porcije sladoleda,« je izdaval Miha in požvenkljal z žepom. Se pravi, s cvenkom, ki ga je bilo slišati.

Pipi in Andrej sta planila pokonci. »Saj ta fant še ni za na odpad,« je rekel Pipi.

V. poglavje

Prosim pet nesramnih malinovcev, prosim, zmigajte se že, in potem nenadoma auu, plosk, tresk in joj, ne da bi kdo to prosil.

V slaščičarni se je trlo ljudi. Bilo je na kile frkavcev, ki so doma našivali za sladoled, na kupe smrkelj, ki so se hitele basati s tortami, in šopki punc, ki so se delale, da so dekleta, in jim ni bilo do sladkarij, ampak so samo pomenljivo čvekale o fantih, ki so se jim motali po glavah

Natakarja ni bilo nobenega. Dajte no mir, poleti na vrtu slaščičarne, pa natakarji.

Andrej, Miha in Pipi so se spogledali. Potem je rekle Pipi. »Jaz bi se malo zabaval. Počakajta tukaj:«

Na majhni mizi pri vratih v slaščičarno je ležal bel natakarski suknjič. V naslednjem hipu ni več ležal tam, ampak je bil oblečen na Pipiju. Pipijev obraz ni bil več mulčevski, ampak zoprno natakarski, kot to včasih natakarji znajo.

Kot slučajno je Pipi prišel mimo Mihe in Andreja, ki sta kar zijala nad takim pogumom, in siknil med zobmi: »Tamle je Bobova Sanja, he, he, ja no, he, he.« Pipi se je odpravil k mizi, kjer je sedel eden od šopkov deklet. Odkušal se je in osorno rekel: »Zmigajte se že in povejte kaj boste!« Miza je umolknila. Ena od deklet je zajecljala: »Oprostite, prosim, nismo slišale, kaj se rekli.«

Pipi je prezirljivo odvrnil: »Potem si pojdite najprej umit ušesa, namesto da delate zmedo v našem lokalu. Naročite kaj ali pa spokajte domov.«

Bobova Sanja, za katero je Bob metal oči in zanjo trošil bencin in OLD PUNCO, namesto da bi bil prijatelj Pipija in Mihe, se je razburila:

»Oprostite, kaj se tako streže?« »Kako se streže, vem jaz. Kako se pogovarja oslarije, veste ve!« je pribil Pipi. »Povejte, kaj hočete, ali pa nič.«

Izza mize so začele prihajati besede, kot so »nesramnost!« in »predrznost« in »grozno!« in »kaj takega!« in enkrat pohlevno: »Pet malinovcev, prosimo!« Pipi se je zahahljal in priklonil: »Pet nesramnih malinovcev, spoštovane gospe? Tako, takoj. Naj jih prinesem z zobotrebcami ali z gorčico?«

Včasih pride do smole, Zdaj na primer je prišlo zato, ker se je Pipi tako lepo vživel v natakarski poklic in ni videl ne levo ne desno. To je bila škoda. Kajti z leve je prihajal Bob, z desne pa resnični natakar. Miha in Andrej sta prenehala žvižgati. Razmišljala sta samo, ali naj si dasta roke čez oči, ali tudi čez ušesa, ali naj jih obdržita kar v žepih, ker se pomagati tako ali tako ni več dalo. Od mize se je zaslišalo: »Bob, tale mulc se norčuje iz nas!« in še: »Kaj delaš tukaj smrkolin?« in še: »Auu! Plosk! Tresk! Auu! Na, da boš vedel! Zapomni si! Auuu!«

Kdor se bo potrudil, bo razbral, kaj je govoril, se pravi cvilil Pipi, kako se je oglašala Bobova roka in kaj je rekel natakark.

Za vogalom so se objokani in sklofutani Pipi ter srednje žalostna Miha in Andrej ustavili, da bi zacelili rane. Miha in Andrej sta na Pipija želela polagati tople besede. On je bil že itak razgret in je potreboval kaj drugega.

Treba bi bilo najti kaj, kar bi pogaslo ogenj maščevanja, ki je gorel v Pipiu s tako silo, da sploh ni mogel več misliti z jasno glavo. Če bi bil tu tovariš za spoznavanje prirode in družbe, bi sicer rekle, da Pipi nikoli ne more misliti z jasno glavo.

Miha se je zelo trudil, da bi mu padlo kaj na misel. Hotel je reči kaj lepega o tem, kako jih bo Bob že še vozil z OLD PUNCO. A kako bi rekel, če se je še sam bal. Oglasil se je Andrej: »Fanta, jaz pa vem, kaj bi!«

VI. poglavje

Nekaj besed o »srna sistemu«, nekaj besed o »film mladini ni primeren« ter nekaj besed o grenki žalosti v fantovskih srcih.

Andrej ni vedel nič posebnega. Je bil pa dober po srcu in je hotel reči nekaj lepega. Zato je predlagal: »Pojdimo v kino. Igrajo dirke v Monte Carlu.«

Dirke v Monte Carlu niso igrale, Igral je film o dirkah v Monte Carlu.

Fantje so šli tja, ampak ... saj to je kar težko verjeti. Pred kinom je bilo toliko ljudi, da je bilo drenjanje na vrtu slaščičarje čisto majhen pljunček v največje možno morje.

Pipiju je šlo natančno na jok. Res je neverjetno, da takle mož, kot je Pipi, pomisli na jok. Kaj vse hudega je Pipi preživel in nikoli ni mislil na jok. Zdaj ko je zagledal napis RAZPRODANO, on sicer tudi ni mislil na jok, je pa jok mislil nanj in se prijavil na obisk.

»Hladno kri, fantje,« je rekel Andrej. »Ukrepali bomo po srna sistemu.«

Kdor tole bele, ima res srečo. Tako se bo lahko s srna sistemom seznanil od daleč, kar je veliko bolje, kot se seznaniti z njim od blizu.

Srna sistem deluje takole: vzameš svoje oči in z njimi gledaš milo kot srna. Obenem izvedeš kakšno vragolijo. Nato jo ucvreš s prizorišča kot srna.

Andrej se je šel srna sistem in kino karte. Vzel je svoje oči in z njimi milo gledal. Zagledal je tri deklice. Milo jim je rekel: »Kaj se nič ne bojite iti v kino?«

Deklice so z nogami pisale po tleh in rekle »hm«. Andrej je milo nadaljeval: »Ko sem bil jaz včeraj v tem kino, so ženske omedlevalle. Mrtvih je na kupe. Krvi je blazno. Grosa sem in groza tja. Za slabo srce je to srčna kap.«

»Ampak, ampak, ampak,« so rekle dekllice, »kaj naj vendar naredimo s kartami, ki smo jih kupile? Kdo je vedel, da je film tako grozen? V časopisu je pisalo, da film mladini ni primeren. Me smo mislile, da se bojo poljubljali. To je tako krasno. Ne pa mrtvi.«

»Ja,« je milo rekel Andrej, »ja, mogoče vam bi jaz pomagal. Tamle sem videl tri moške, ki so iskali karte. Dajte jih sem, tule je denar, jaz jih bom pa prodal naprej.«

Andrej je milo vzel karte, milo dal denar in milo šel.

Potem so Andrej, Miha in Pipi po srna sistemu šibnili v kino.

Iz dvorane so prišli navdušeni, hodili so kot hodijo vsi dirkači tega sveta, in roke so obračali tako, kot bi v njih sukali volane ferarrijev in porschejev. Udarjali so se po ramah in se spominjali najbolj napetih trenutkov dirke, kot da bi oni tekmovali, ne pa gledali film.

Večer je bil, ko so se vrnili na dvorišče.

Najbrž bi bilo vse v redu, če bi ne bilo tam OLD PUNCE. Ker je tam stala OLD PUNCA, ni bilo vse v redu.

Kaj bi vse dirke tega sveta, če te prijatelj pusti na cedilu in te noče več peljati z OLD PUNCO. Škatla je res škatla, ampak če z njo preplezaš stotine kilometrov, poznaš vsak njen kašelj, ji daješ piti in jo gladiš, kako bi bilo vse v redu?

Pipiju in Mihi je bilo zelo hudo, ker sta vedela, kako lepo je biti z OLD PUNCO. Andreju je bilo zelo hudo, ker si je samo mislil, kako lepo je biti z OLD PUNCO.

Vsi trije fantje so se zleknili pod grm in dolgo nihče ni nič rekel. Najbolj je mrščil čelo Pipi, ki je dal zadnje čase toliko hudega skozi. Naenkrat je skočil pokonci in udaril s pestjo, kar po tleh: »Če noče z lepa, bo z grda. Tako kot sem jaz tu!«

VII. poglavje

Česa nimajo detektivski začetniki, česa je kriva paradižnikova mezga ter česa se strašno prestraši Andrej, ki je bil sprva videti mrtev.

Pipijev načrt je bil sprejet. Od tod sledi, zakaj ja Pipi naslednje jutri, po nekaterih predpripravah, vzel stol in šel na podstreho bloka. Tam je odprl podstrešno lino in začel opazovati cesto, ki je od tam nekje peljala do bloka, zavila okrog njega in odpeljala tja

nekam. V roki je držal vrvico.

To je bila posebna vrvica.

Iz Pipijeve roke je vodila po strehi do žleba, po žlebu dol, nato do drugega žleba, od tistega žleba pa čez travo ob bloku do žive meje ob cesti. Živa meja ne bi imela preveč veliko od te vrvice. Zato je tam raje sedel Miha in v rokah držal drugi konec vrvice. Ob Mihi je sedel Andrej in gledal svoj bicikel, ki je ležal ob njem. Zraven kupa, ki so ga tvorili Miha, Andrej in bicikel, je ležal še majhen kupček, ki ga je tvorila tuba paradižnikove mezge, skupaj s tremi plastičnimi škatlicami malinove marmelade.

Tu je očitno nekaj v zraku, bi rekel vsak detektivski začetnik, ki bi prišel mimo. Ampak detektivski začetniki nimajo izkušenj in zato ne hodijo mimo tam, kjer je kaj v zraku, ampak povsod drugje.

Pipi je vzel v roke daljnogled in opazoval cesto. Obenem je tudi grizel spodnjo ustnico. Ustnica je slabša kot žvečilni gumi, je pa vseeno dobra, če žvečilnega gumija nimaš.

Nenadoma se je Pipi zdrznil in čez lica mu je hušknil škodoželjni nasmeh. Na cesti se je pojavila OLD PUNCA in Bob v njej. Pipi je potegnil za vrvico. Sunek je po vrvi stekel po strehi, do žleba, mimo še enega žleba, čez travo do Mihe in ga pocukal. Miha je skočil po konci in kriknil Andreju. »Zdaj, tak pojdi že vendar!«

Andrej je vstal, vzel kolo, ga položil na sredo ceste, legel čezenj in rekel: »Dajmo, no, dajmo!«

Miha je vzel paradižnikovo tubo in začel paradižnik stiskati Andreju po licu.

»Tepec,« ga je nahrulil Andrej, »paradižnik je za roke in noge, po obrazi pa ustih me daj z marmelado.«

»Za velike cilje je vedno treba trpeti,« je rekel Miha in mazal dalje. Tega o velikih ciljih je bila Mihe samo polna goflja, kajti računal je, da mu ne bo treba pomazati vse marmelade. To bi pomenilo, da jo bo morda kasneje lahko pojedel.

Bob v OLD PUNCI se je med tem počasi pripeljal izza ovinka in zagledal Andreja na kolesu ležati sredi ceste. Pripeljal je bližje in ustavil. Stopil je iz avta in hotel nekaj reči. Mogoče tudi, da je rekel, a kaj, ko je takrat Miha začel kričati na ves glas: »Ubil ga je! Povožil je Andreja!«

Takoj za tem je ves zadihan začel isto kričati tudi Pipi, ki je jadrno pridrvel s podstrehe bloka.

Mularija itak vedno pridrvi.

Takoj zatem so se začela odpirati vsa okna in balkoni. Nikjer ni rečeno, da v nobenem stanovanju ni šlo brez prepaha. Ampak dajte no mir s tem prepahom, če pa sredi ceste leži Andrej, krvav je o obrazu in povsod, zraven pa tisti Bob z avtomobilom. Saj so vsi vedeli, da se bo enkrat to slabo končalo; no in kaj? Andrej krvav sredi ceste, kolo razbito ...

V tistem je pripeljal še kamion, ki je pobiral smeti. Šofer je stopil ven in se zadrl: »Vstani mulc, saj sem videl!«

Andrej je odprl oči in se zadrl nazaj: »Kako naj vstanem, če sem pa mrtev?!«

Mogoče res, mogoče res, ampak Andrej sploh ni bil videti mrtev, ko se je na cesti pojavila njegova mama s kuhalnico.

VIII. poglavje

Kdo takoj za učiteljem postavlja najbolj kočljiva vprašanja, kdo izgubi krono, četudi je nima, in kdo jih dobi dvainštirideset o riti.

»Andrej!« je kričala mama, »kaj si naredil s srajco, kaj si naredil s hlačami?«

Takoj za učitelji v šoli je mama zagotovo tisti človek, ki v vsakem trenutku postavlja najbolj kočljiva vprašanja.

Mama ni čakala, da bi sin odgovoril. Ni pa tudi čakala, da bi ji razložil, kako paradižnikove mezge nima smisla iztepati iz hlač, dokler je v njih Andrej.

Miha je otožno pomislil, kakšna škoda, da je šla marmelada tako v nič, ko bi šla pa tako lepo v njegova usta.

Pipi je razmišljal, kako bo v naslednjem tisočletju najsrečnejši človek na svetu, kajti vse nesreče je v teh dveh dneh že preživel.

Bob je stal sredi ceste in se praskal za ušesom. Kaj se vendar dogaja s temi mulci, saj so bili pred tedni čisto v redu mulci? Daj no, Bob, bodi Bob, kot je treba in pomisli malo! Ali jih mogoče nisi kar lepo pustil na dvorišču vsakič, ko so si tako želeli peljati se z ODL PUNCO?

»Da te ni sram, Bob!« se je k njemu obrnila Andrejeva mama, »toliko si že star, pa ti gredo še vedno neumnosti po glavi. Ali bi ti krona z glave padla, če bi jih kdaj peljal okrog hiše?«

Mama že spet ni čakala odgovora, ampak je odvlekla Andreja za roke njegovi najbrž zli usodi naproti domov.

Pipi je vzel kolo in se odvrlekel na dvorišče, smetnjak je odpeljal novim smetem naproti in Bob je sedel v OLD PUNCO. Ni in ni mu hotelo nekaj iz glave. Kakšna krona? Kdo ima kakšno krono na glavi? Kako naj ti pade z glave krona, če je pa nimaš?

Med brati, Bob je natančno vedel koliko je ura. Ampak pekla ga je vest in zato se je pred samim seboj delal neumnega. A mi vemo, da ni tako zelo neumen. Ko je zapeljal na dvorišče, je tam stal hišnik in si gladil brke. Mi vemo, da si hišnik gladi brke sem in gladi tja. A zdaj si jih je gladil dol in gladil gor. To je vedno pomenilo nekaj posebnega.

»Oho, naš veliki šofer je tu,« je rekel hišnik. Bob je točno vedel, da se bo zdaj stvar zakomplicirala. Hišnik ni imel rad kompliciranih stvari. Če je hotel zdaj stvar zakomplicirati, je moral imeti res hude razloge.

»Daj no,« je rekel hišnik, »ti mulci so že čisto preč. Ali jih boš kdaj peljal z OLD PUNCO ali ne? Menda jih ne moreš kar pustiti ob strani?«

»Mi bo zdaj ves svet pral glavo?« je vprašal Bob, zaloputnil z vrati in šel v blok.

Hišnik je bil čvrst mož in ga to ni vrglo. Pravzaprav je bil kar vesel in si je mahoma začel gladiti brke sem in gladiti tja. Vedel je, da takile Bobi stresajo hude besede na vse strani, v srcih pa poznajo na kile nežnosti. In kadar stresajo najbolj hude besede, so v srcih najbolj krotki.

Andrej jih je dobil po riti dvainštirideset. Natančno toliko, kolikor je bilo gramov mezge v tubi, seveda včasih, saj se je od tam preselila na hlače in od tam v pralni stroj. Poleg tega je dobil še prepoved potepanja.

Zato je žalostno gledal skozi okno na dvorišče. Na misel so mu prihajale najbolj žalostne misli. Čez oči mu je padla nekakšna megla, skozi katero je vse motno videl. Ko so ga zdelovale najbolj žalostne misli, se je mahoma zavedel, da mu oči že nekaj časa pošiljajo sliko hišnika in mizarja, kako se pogovarjata.

»Saj ni mogoče!« je kriknil, in če mislite, da je stekel po Pipija, potem mislite zelo prav.

IX. poglavje

Če trije mulci stikajo glave, če se vse zalomi, če Pipi govori z Bobom kot mož z možem in če mimogrede stopi v ospredje zapor.

Kmalu so iz Pipijevega balkona gledale na dvorišče tri glave. Lastniki teh glav so se mrzlično pogovarjali, njihova srca so prav tako mrzlično trepetala.

»A je hišnik povedal mizarju, da smo si sposodili deske?« je začivkal Miha, ki je bil od

vseh treh najmanj uspešen borec proti joku.

»Kako sposodili?« se je zadrli Pipi, »če smo kradli, smo kradli, in nehajmo zdaj s tem!«

»Ne kriči,« je šepnil Andrej, »saj ni treba, da nas vsi slišijo.«

Vsi trije so še nekaj časa gledali, kako se hišnik in mizar živahno pogovarjata, po tem so stekli noter in sedli za mizo. Pipijeva mama je vedela, da ni nič dobrega, če trije mulci sedijo za mizo in stikajo glave. Je pa vedela, da je tri mulce v zadnjem času tepla usoda, ki se ji je kdaj pa kdaj pridružila še kakšna mama, zato jih je pustila pri miru.

»Nimamo kaj,« je po premisleku spregovoril Pipi. Vedno je bil prvi za vsako neumnost. Kadar se je vse zalomilo, pa je bil prvi, ki je znal stvari postaviti na pravo mesto.

»Kako nimamo kaj?« je vprašal Miha.

»Enostavno: kar se tiče OLD PUNCE in Boba, pojdimo lepo k njemu in mu recimo - če nisi svinja, nas boš peljal. Ko bomo dobili odgovor bomo vedeli, pri čem smo. Kar zadeva disko, je takole: treba je reči našim staršem, naj nam dovolijo, da si ga naredimo v kleti. Vse zvijače bodo propadle, kot so pri Bobu. In po tem za deske – priznajmo mizarju, kaj smo počeli. Zaradi tega nas ne more postreliti, lahko nam da kvečjemu še kaj desk.«

Tako je govoril Pipi. Sam sebi se je zdel imeniten, Miha pa Andrej pa sta cvikala iz vsega srca.

Po tem so nekaj časa mečkali o vsem skupaj in tuhtali in premlevali. Na koncu so rekli, naj gre Pipi k Bobu in se z njim odkrito pogovori. Miha naj pove očetu za disko, kar zadeva mizarja, pa bi še videli.

Pipi je šel dol in pozvonil pri Bobu. Njegova mama, ki je prišla ven, je rekla, da je Bob na dvorišču.

Pipi je šel dol in videl, kako Bob praska po OLD PUNCI. Pipi je debelo pogoltnil in še enkrat pogledal. Videl je, da Bob pridno popravlja OLD PUNCO.

»Kako gre?« je vprašal Pipi. »Avto potrebuje nego, ne?«

Bob ga je pogledal kot tele v nova vrata. Res se ne ve, kako teleta gledajo v nova vrata. Gotovo zelo čudno. No, in Bob je bil pripravljen, da mu Pipi reče kaj zelo grdega. Ko mu ni rekel nič grdega, le prijazno ga je vprašal o avtu, je bilo za Boba huje, kot če bi ga s kolom po glavi. Kar sapo je lovil.

»Ja,« je končno rekel.

Treba je priznati, da je Bob vseeno v redu fant. Vse skupaj ga je zelo žrlo. Zdelo se mu je, da dela narobe. Ni pa vedel, kaj bi storil, da bi se stanje popravilo.

»Veš,« je nadaljeval Pipi, »mizar je zvedel, da smo mu kradli deske. Mislim, da bo zdaj šel na milico. Nas tri bojo zaprli. Prišel sem se posloviti.«

Pipi ni jokal. Govoril je, kot možje govorijo možem.

»Ne vemo še, kdaj pridejo po nas. Najbrž kmalu. Ni rešitve za nas. Saj zaslužimo zapor. No, to sem ti mislil reči. Aja, mislili smo zbežati, samo ne bomo, saj nimamo s čim. Če bi bil kje kdo z avtom ...« je rekel Pipa in se hotel posloviti.

»A tako?« je vprašal Bob in zelo sumljivo gledal.

»Ja,« je rekel Pipi. »Saj te za slovo lahko objamem, prijatelj, saj, saj, saj sva, vsaj bila sva, ne, hm, ja ...«

X. poglavje

Kam pes ali kakšen mulc taco moli, kam gledajo oči, kam je poslan Bob in kam zelo neprevidno pridrvi Andrej.

V Pipiju so popustile vse zavore. V Bobu so popustile vse zavore. Zakadila sta se eden proti drugemu in se predala blaženi mešanici objemov in klofut in nežnih besed in psovk.

Če bi dol kdo pogledal, bi rekel:

»No, saj sem vedel. Pol ure so sprti, pol ure so najboljši prijatelji. In tako naprej. Saj sem vedel ...«

Lahko, d je kdo to vedel. Je pa zelo težko napraviti. In Bob in Pipi sta napravila. Takoj sta se pojavila še Andrej in Miha. Končno je rekel Bob: »Torej, zaprli vas bojo?«

»Ja,« so rekli Pipi, Andrej in Miha in se spogledovali. Nakar se je oglasil Pipi:

»No, mogoče nas ne bojo takoj. Mi smo mislili, kaj, če bi za kakšen dan malo izginili mizarju izpred oči. Lahko, da bi pozabil ...«

Bob je poslušal in kimal. Bob ni tako zelen, da ne bi vedel, kam pes ali kakšen mulc taco moli. Tile trije bi ga radi vrgli na finto. Izmislili so si sto stvari, samo da bi jih on malo peljal okrog. Ganljivo, no, ganljivo, ampak pustimo jim veselje. Kar zadeva Boba, je treba dodati še nekaj. Sanja je s starši pravkar odšla za tri tedne taborit na Bled, lahko, da je Bobu rekla kaj lepega, in lahko, da so ga njene oči lepo gledale. Tako Bob ni bil čisto prepričan, da nikdar in nikoli ne bo, tako mimogrede, slučajno zavil mimo Bleda, če se bo

z OLD PUNCO peljal tam kje.

»Da bi po tem za kakšen dan kam skočil?« je vprašal.

»Ja,« so rekli Pipi, Andrej in Miha in se spet spogledali.

»Ampak kaj pa starši? Vas bojo pustili spet na potep?«

»S teboj Bob, okrog sveta, ne samo čez Vršič,« je vzkliknil Pipi. Hotel je malo vzklika požreti nazaj, ker je bilo očitno, da so fantje že pripravili podoben načrt, obenem pa se delali, kot da ne bi znali šteti do pet. Ampak vzklika ne moreš kar tako požreti nazaj.

»Hm,« je rekel Bob.

»Smo mislili, če bi mogoče ti, hm, in naši starši, hm, povabil si nas, saj nismo izmislili, in ker si nas povabil, bi ti ...« so jecljali Pipi in Miha in Andrej in se kajpak še kar spogledovali.

»Jaz naj bi šel prosit vaše starše?« je vprašal Bob

Izkazalo se je, da so fantje mislili natančno to.

Bob je mislil malo rohnети, a res ni imelo smisla zdaj, ko so se ravno dobro pobotali.

Stvari so se razvile skrajno dobro. Starši so pristali. Odhod jutri zjutraj, kaj bi zdaj zavlačevali, če je dovoljenje tu.

Naslednjega jutra ob dogovorjeni uri so Bob, Pipi in Miha sedeli v OLD PUNCI.

»Kje je vendar Andrej?« je vprašal Bob in gledal na uro.

»Saj veš, še nikoli ni šel od doma in je zdaj ves iz sebe. Njegova mama pa najbrž tudi,« je važno rekel Miha.

Miha je zanimiv. Najmlajši med vsemi je, kadar nanese pa ima usta in jezik daleč pred vsemi drugimi iz bloka.

Bob je nervozno zatrobil.

»Takoj, takoj,« je skozi okno zavpil Andrej. »Samo še potovalko zaprem.«

»Pod njegovo potovalko se bo OLD PUNCA sesedla,« je rekel Pipi.

»No, saj je že tu,« je rekel Miha.

»Ojoj,« se je zdrsnil Bob, ko je pogledal na cesto. »Saj menda ne bo ...«

Andrej je pridrvel s potovalko na cesto.

XI. poglavje

Vrstijo se najrazličnejši položaji: položaj, ki ni rožnat, položaj, ki je zelo žalosten, ter končno položaj, ki se boljša. Na vrsto pridejo tudi firbci v čvekajočem položaju.

Temu, kar je sledilo: kričanje, cviljenje zavor, hrušč, trušč in tako naprej do končne besede prometna nesreča. Pisalnemu stroju ni v veliko veselje beležiti, da jo je Andrej tebi nič, meni nič ucvrl čez cesto. Pogledal ni seveda niti levo, niti desno. Drvel je tja proti OLD PUNCI.

Cesta je zato, da se po njej vozi in hodi v skladu s prometnimi predpisi. Pokažite mi no kakšen predpis, kjer piše, da se drvi čez cesto in se ne pogleda nikamor!

Položaj ni bil rožnat.

Andrej je ležal na tleh in ni trenil s prstom. Bil je zelen, siv in poten. Iz njegove potovalke, ki se je odprla je bruhnilo sto stvari: paštete, spodnjice, nož, zemlja, copati, frnikole ...

Iz OLD PUNCE so bruhnili Bob, Pipi in Miha. Iz spačka, ki je zbil Andreja je vsa živčna zlezla ženska z oranžnim klobukom in spraševala: »Kaj se vendar dogaja? Zakaj ni pogledal? Saj sem takoj ustavila. Naj gre kdo po zdravnika.«

Na vseh oknih so spet viseli firbci. Če bi bili bloki ladje, bi se ta hip prekucnili, saj je vse drlo na cestno stran. Pisalni stroj tudi s težavo poroča, kako je vse prizadelo Andrejevo mamo. Sprva je mislila vzeti s seboj kuhalnico, ker se ji je zdelo, da gre spet za kakšno vragolijo. Ko je videla, da ne gre za vragolijo, so ji oči postale rdeče. Saj nimamo otrok za to, da jih zbijajo avtomobili. Mama je hlipala in se sklanjala k Andreju.

Položaj je bil torej zelo žalosten.

Se je pa vse skupaj začelo boljšati. Kajti v pritličju bloka je stanoval tovariš Mrzlikar. Tovariš Mrzlikar je delal v hladilnici in je imel danes popoldansko izmeno. Ko je opazil vrvež na cesti, je zavrtel številčnico na telefonu in sporočil miličnikom in reševalcem, kako in kaj. Tovariš Mrzlikar je bil res mož, ki je znal ohraniti hladno kri.

Ko so pridrveli bolničarji v rešilcu, je Andrej že odprl oči in stokal.

Stokala je tudi njegova mama ampak nje ni bolelo nič razen srca. Samo, to niso mačje solze. Če boli srce, je dostikrat huje, kot če te boli karkoli drugega. In z Andrejevo mamo

je bilo dosti huje.

Andreja so položili na nosila in oddrveli.

Potem so prispeli tovariši miličniki in vse premerili in vse popisali. Vendar najsi so merili od leve proti desni ali pa od desne proti levi, vsakič so ugotovili, da bi bilo boljše za predpise in tudi za Andreja, če bi pogledal, preden jo je užgal čez cesto.

Firbci so začeli širiti zgodbice. Kdor je šel popoldne tam mimo, je utegnil slišati, kako je kolona tovornjakov zavozila v pet skupin šolarjev.

Tako je to s firbci. Vsak da še malo zraven, da so stvari videti bolj grozne, oni pa bolj pametni.

Ženska z oranžnim klobukom je šla k Andrejevi mami na čaj. Tam sta tolažili ena drugo.

Na prizorišču bi zaman iskali Boba, Pipija in Miho. Z ODL PUNCO so oddrveli za rešilcem.

V čakalnici so hodili gor in dol in škrtali z zobmi (pri tem je Pipi izgubil eno plombo). Vsi so hoteli povedati sto stvari, a niti eden se ni mogel domisliti tiste prve, s katero bi začel pogovor.

Konec koncev človek tudi ni najbolj navdušen za klepet, če mu najboljši prijatelj leži na operacijski mizi.

XII. poglavje

Koliko sreče je imel Andrej, koliko fantov se lahko potaplja v svojih mislih, koliko živcev ima trolejbusni sprevodnik in koliko smeha izbruhne.

Končno so se vrata le odprla.

Ven je prišla sestra z očali. Pri očalih človek nikoli natančno ne ve. Za njimi so kdaj čisto v redu oči, ki prijazno gledajo. Včasih so oči, ki te kar prebadajo. A kdaj pa kdaj so oči, za katere ne veš natančno, kaj bo.

No, in take oči so prišle zdaj za očali s to sestro iz operacijske dvorane.

»Kako je?« so kriknili Bob, Pipi in Miha v en glas.

»Ali bi s svojim vpitjem radi porušili postajo prve pomoči?« je vprašala sestra. Kar vprašala je, ne da bi odgovorila na vprašanje. No, saj pravim.

»Saj drugače smo kar v redu, ampak zdaj nas skrbi,« je izdaval Miha.

Sestra je videla, da bojo fantje zdaj, zdaj postali tri neustavljive cmere, če takoj ne pove, kako stoje stvari.

»Vaš prijatelj ima lažji pretres možganov in zlomljeno nogo. Po vsem tem jo je kar srečno odnesel. Lahko bi bilo veliko huje. Čez tri dni bo prišel domov.

»Ali bi lahko jedel bombone?« je vprašal Miha.

»Lahko, če mu jih bo kdo prinesel,« je odvrnila sestra in šla nazaj.

Bobu in Pipiju je bilo nerodno, ker je Miha tak butelj. Ampak sestra je odšla in Bobu ter Pipiju ni bilo treba biti pred nikomer več nerodno. Ker niso imeli več kaj početi tam, so se vsi trije obrnili in šli. Molče so se potapljali vsak v svoje misli. Bob se je rad potapljal v mislih, ker jih je imel vedno zelo veliko. Pipi jih je imel v tem trenutku ravno še toliko, da se je lahko potapljal vanje. Miha ni nikoli nič prida mislil in tudi zdaj bi se njegovih misli nabralo komaj toliko, da bi vanje namočil nohte. Zato je samo v čelo gubal čelo.

Zunaj jih je čakala OLD PUNCA. Čakala že, čakala, ampak ko bi bilo treba peljati, se ji ni dalo nikamor. Bob je vedel, da bi se bilo škoda razburjati zaradi starega avtomobila. Zaklenil je vrata in šli so na avtobus. Notri je bila strašna gneča.

»A smo za igrico 'on nima karte'?« je vprašal Pipi in Bob ter Miha sta morala prikimati.

»Jaz imam mesečno, pa zaradi gneče ne morem ponjo v žep,« je rekel Pipi in gledal sprevodniku v oči.

»Nikar mu ne verjemite,« je rekel Miha. »Poznam ga. Vedno se laže.«

»Oprostite, zakaj motite delo uradne osebe, v tem primeru sprevodnika. Jaz se pogovarjam z njim, ne pa z vami,« je začel gobezdati Pipi na Miho.

Sprevodnik je gledal z velikim zanimanjem.

»Oho, spet ta frkolin brez karte,« se je oglasil Bob, ki se je pri tem prirnil malo naprej. »Stare finte stresa. Tovariš sprevodnik, če resno opravljate svoje delo, ga boste privili.«

»Vas se vse to nič ne tiče,« je revsknil Pipi in strupeno gledal Boba.

»Ja, kako je ta mulc nesramen? Tovariš sprevodnik, recite mu, naj pokaže karto,« se je spet vmešal Miha.

»Kaj je zdaj to?« je grozeče pogledal sprevodnik.

»Nič ni, je rekel Pipi.« Ta dva tipa vas provocirata.«

»Kaaaaj?« je vprašal Miha in se delal, do bo zdaj zdaj tresnil Pipija po nosu.

»Kaaaj?« je rekel Bob in se delal, kot da smo velika gneča rešuje Pipija pred strašno klofuto.

Avtobus se je ustavil.

»Ven!« je zakričal sprevodnik,« ven vsi trije!«

Bob, Pipi in Miha so s sklonjenimi glavami šli ven. Ko je avtobus odpeljal, so bruhnili v smeh. Saj so bili vendar na svoji postaji, Pipi pa niti slučajno ni imel karte. No, saj pravim.

XIII. poglavje

Mama, ki je ganjena, in mleko ki ga ni na štedilniku. Devetstodvanajsti »mnja« in devetstotrinajsti »hm«. Mož, ki joče enkrat v življenju, in bencinska črpalka, ki nima dežnika za star avto.

Lahko je zbijati šale, če ti nič ni. Vzameš šalo in jo zbiješ. Je pa težje zbijati šale, če ti kaj je. Takrat tudi ne moreš vzeti šale in je zbiti. Če ti kaj je, moraš kvečjemu vzeti kakšno zdravilo. Ko požiraš grenko zdravilo, te obda grenko razpoloženje.

Andrej je požiral neko zdravilo in se je imel slabo.

»Potovanje torej odpade,« si je govoril in ogledoval nogo v mavcu. »Potovanje me je skratka dalo na čevelj in me brcnilo v bolnico,« je tuhtal Andrej. Ampak, kaj pa ostali?«

»Z Bobom se ne moremo igrati slepih miši. Vedel bo, da je vse tisto o mizarju in miličnikih in ukradenih deščicah in zaporu zgodbica. Če ga ne stisnemo v precep, ne bo hotel peljati Mihe in Pipija,« je trpko razmišljal Andrej.

Fant bi gotovo razmišljal to jutri zjutraj in vsa knjiga bi bila lahko polna njegovih razmišljanj, pa je k sreči zaspal.

Spal je tudi takrat, ko so čez tri dni vrata njegove sobe, ko je bil že doma, malo zaškripala, Bob, Pipi in Miha so se pojavili na obisku. Na ves glas so kašljali, da bi Andreja neopazno zbudili. Andrej je odprl oči in se delal, kot da vadi mižanje.

»Zdravo,« je rekel Bob.

»Zdravo,« je rekel Andrej. Pipi je po tem rekel tisto, kar je rekel Bob, a Miha je rekel tisto, kar je rekel Andrej.

»Mi smo,« je dodal Bob.

»Ja,« se je strinjal Andrej.

Andrejeva mama je mislila, da ona moti fantovski pogovor. Zato je rekla , kako jo skrbi mleko na štedilniku. Mleka seveda ni bilo na štedilniku. Bila je samo mama, ki je bila ganjena.

Nekaj časa so nato vsi molčali. Govorili so samo »hm« in »mnja«.

Ko je Pipi hotel reči devetstodvanajsti »mnja« in je Andrej nameraval devetstotrinajstič odgovoriti »hm«, je bruhnil iz Andreja tale stavek: »Bob, če ju ne boš peljal, ne bom jaz nikoli zdrav!«

Oho, kaj je tistole kup solza, ki se blešči v Andrejevih očeh? Kje pa! Kadar ima Andrej zlomljeno nogo, se mu kar tako malo svetijo oči.

Mihi je bilo tako lepo pri srcu, da je moral malo boksniti jogi na Andrejevi postelji.

»Saj si slišal, kaj ne, Bob?« je vprašal Andrej.

Bob je prikimal in rekel, da bi zdaj moral iti, če naj bo jutri zjutraj OLD PUNCA nared. Pipi je zamrmral, da gre z Bobom, da mu bo pomagal. V sobi je ostal samo Miha, ki je Andreju na čast pojedel pol bombonov, ki jih je prinesel bolniku. Po tem ga je potrepal po rami in šel.

Šel je zelo hitro in to je bilo dobro. Če bi šel počasi, bi slišal, kako se je Andrej obrnil v blazino in se zjokal, kot se moške jočejo enkrat v življenju.

»Po tem pa pojdimo, ne?« je dejal naslednjega dne Bob, ko sta bila Pipi in Miha s prtljago naložena v OLD PUNCO.

Ko je avto odpeljal izpred bloka, ni bilo nobene godbe na pihala. Samo ulilo se je, kot se za dobro poletno nevihto spodobi. Bob je zapeljal na prvo bencinsko črpalko, ki se je pojavila.

»Drv in premoga nimamo,« jih je pozdravil črpalkar.

»Mislim, da bi se kakšen hlod vseeno našel,« je revsknil Bob. Črpalkar je mislil planiti v bes, a ni, ker je sam vse zakuhal.

»Bi bencin?« je vprašal.

»Ne!«

»Bi olje!« je vprašal še enkrat.

»Ne!«

»Kaj pa potem?«

»Radi bi marelo za tale avto, pa kaj ko jih nimate,« je rekel Bob in pritisnil na plin.

XIV. poglavje

Postane jasno, čigavo sorodstvo je najslabše na svetu in kako uspe Bobu z enim stavkom spremeniti to sorodstvo v najboljše na svetu. S čim lahko Miha prinese zelo veliko vode.

Poletne nevihte se pojavijo in čez čas odvihrajo kam drugam. Tisto, ki je zajela OLD PUNCO na samem začetku, je kmalu zamenjalo sonce. Sonce je zelo v redu stvar, ker ti zaradi njega nič ne kaplja skozi streho starega avtomobila. Lahko pa njegovi žarki močno sijejo skozi okno.

»Bob, ali boš našel Vršič ali se boš mogoče izgubil?« se je sredi vožnje nenadoma oglasil Miha.

Pipi ga je pogledal in vprašal, če mu sonce sije na glavo.

Miha je pogledal Pipija in rekel, da sonce mogoče sije na glavo njemu in njegovi žlahti. Sonce bi težko sijalo na glavo Pipijeve žlahti, ker njegova teta živi v Ameriki, in kadar je sonce pri nas ga tam ni. In drugič, ne reče se žlahta. Sonce bi lahko sijalo kvečjemu na Pipijevo sorodstvo.

Pipi je vprašal Mijo, če mogoče hoče eno na gobec.

Miha je odvrnil, da od Pipija noče nič. Še najmanj pa ne ene na gobec, ker sploh ne more dobiti ničesar na gobec, ker ima gobec samo Pipijeva žlahta in Pipi osebno tudi.

Pipi je rekel Mihi, naj gre v rit.

Miha je rekel, da bo že šel v rit, ampak v Pipijevo, in to z nogo naprej.

Pipi je rekel, da je Miha nesramen, kot pes teče,

Miha je rekel, da so nesramni samo Pipi in njegova žlahta.

Ko sta se Miha in Pipi tako pogovarjala, je Bob počasi zapeljal na rob ceste. Po tem je ustavil in zakričal: »Ven, pobalina!«

Miha in Pipi sta prestrašeno zlezla ven.

»Če mislita gobezdati vso pot, pojdita peš,« je rekel Bob. »Saj nismo društvo za psovanje prijateljev in vseh ostalih!«

Miha je sklonil glavo.

»Pipi je najboljši fant na svetu, najboljšo sorodstvo na svetu je Pipijevo sorodstvo.«

Pipi je sklonil glavo in zamrmral: »Miha je najboljši fant na svetu, še posebej v redu fantje pa so njegovi sorodniki!«

»Gremo!« je rekel Bob in spet sedel za volan.

»Čuden, tale Bob,« je na zadnjem sedežu šepnil Miha. »Človek se lepo pogovarja, on pa pošizi!«

»Odrasli imajo svoje zvijače?« je rekel Pipi in zavzdihnil.

Na obzorju so se pojavile gore in cesta se je počasi začela zvijati in lesti navkreber. OLD PUNCA je stokala in kašljala, a vseeno je pogumno peljala naprej.

»Bob, kaj ni nikjer nobenega bolj položnega Vršiča?« se je čez čas oglasil Miha.

»Zaveži!« je rekel Bob.

Miha je začel razmišljati, če Bob mogoče danes ni vstal z levo nogo. O tem skoraj nima smisla razmišljati. Vedno, kadar opazite koga, za katerega sumite, da je vstal z levo nogo, se mu izognite ali pa ga vsaj ne izzivajte.

Ko se je zdelo, da bo OLD PUNCA zdaj zdaj eksplodirala, je Bob poiskal primeren prostor ob cesti in zapeljal tja. Po tem je šel ven in odprl pokrov motorja. Iz rezervoarja za vodo se je strašno kadilo.

»Vode bo treba,« je rekel Bob in se zazrl v reko, ki je tekla globoko spodaj pod cesto.

»Ja,« sta rekla Miha in Pipi in se delala kot da se ju to ne tiče. Bob je vedel, da se ju to zelo tiče.

»Torej,« je zakričal, »Miha, zgini po vodo!«

»Kam naj jo pa dam?« je začivkal Miha.

»Če bi jo rad prinesel zelo veliko, in zelo veliko je potrebujemo, potem jo zajemi z usti!« je zarohnel Bob.

XV. poglavje

V kakšnem primeru krave nimajo mleka, v kakšnem primeru se vse krave smejejo in v kakšnem primeru Miha kislo mleko žre.

Miha je v grmovju našel steklenico in je v njej prinesel vode. Ko je tekočina lepo klokotala v rezervoar OLD PUNCE, je Pipija stisnilo. Priznal je, da je on tudi žejen.

»Saj smo v hribih,« je rekel Bob. »Malo mleka ne bi škodilo.«

»Mleko? Kje boš pa dobil mleko? Saj ni nikjer mlekarne,« se je začudil Miha.

»Kako je ni! Jaz jih vidim cel kup in še premikajo se,« se je zarežal Pipi in pogledal na pobočje gore.

Miha je izbuljil oči.

»He,« je dodal Bob, »in vsaka ima štiri noge!«

Mihi se je posvetilo. S Pipijem sta se takoj napotila v breg. Bob se je spet važil, kako popravlja OLD PUNCO.

Pipi in Miha sta prisopihala do živine.

»Glej no,« je zazijal Miha, »ta krava pa sploh nima mleka!«

»Jasno, če so povsod same skale. Kako naj ga ima!« Se je muzal Pipi, ko je videl, da Miha ogleduje vola.

Potem sta še višje gori zagledala planšarsko kočo.

»Najbolje če greva tja. Kaj bi letala gor in dol po planila in lovila krave,« je predlagal Pipi.

»V koči nama bojo dali mleka in sira in še molsti nama ne bo treba.«

Po pravici povedano, če bi bilo treba, ali če ne bi bilo treba, Pipi in Miha ne bi molzla v nobenem primeru. Saj še nikoli nista, molsti pa je treba znati. Če bi se k temu spravila naša prijateljca, bi se vse krave smejale, ker bi mislile, da sta jih prišla malo žgečkat.

Pred planšarsko kočjo so se med tem dogajale zelo zanimive stvari.

Na majhni jasici ob koči je stala zibka. V njej je spal dojenček. Ob zibki je hodila gor in dol deklica in ga gledala. Pravzaprav, govorila mu je.

»Ne bodi no tak,« se je hudovala deklica. »Kaj bi spal, saj boš imel še veliko časa. Odpri oči! Jaz bi se tako rada pogovarjala s teboj!«

Dojenček je za hip pomahal z ročicama in bruhnil v jok.

»Prav grozen si,« ga je karala deklica. »Odrasli nimajo časa, da bi me poslušali, ti pa se dereš! Le s kom naj se človek potem pogovarja?«

Deklica je bila s hrbtom obrnjena proti Pipiju in Mihi, ki sta se počasi bližala.

»Ali bi bil ti moj dojenček? Moja mamica in očka nočeta dobiti še enega dojenčka, jaz bi ga pa tako rada. Ig rala bi se s tabo in se pogovarjala. Tako lepo je imeti bratca ali sestrico. Jaz sem napisala že kar nekaj pesmic, čisto sama, veš, a naj ti kakšno povem ...?«

»Hej, ti!« je zaklical Miha.

Deklica se je prestrašila in sunkovito obrnila.

»Uh! Kaj je?« je vprašala.

»Saj te ne bo nihče požrl! Imam že raje jetrno pašteto,« je rekel Miha in s Pipijem sta prišla bližje.

»Prišla sva, da bi dobila kaj mleka,« je rekel Pipi.

»A, a, a mleka?«

»Kaj je to tako nenavadno?« se je oglasil Miha.

»Ne, ne, ja, saj, aha, tamle na oknu so latvice s kislim mlekom. Bi tega?« je vprašala deklica in se previdno ozirala okrog.

»V sili Miha kislo mleko žre,« je rekel Miha in vzel latvico.

»Bova tu jedla, ali greva do Boba?« je vprašal Pipi.

»Pojdimo raje stran,« je rekla deklica.

XVI. poglavje

Pojavi se Janja, pojavi se planšar v hudem diru, pojavi se velik butec in pojavijo se neslutene težave.

Miha, Pipi in deklica so se spustili dol po pobočju. Ko so našli primerne skale, so sedli in

začeli jesti.

»Jaz sem Janja,« je rekla deklica. Tudi fanta sta se predstavila.

Medtem je skozi vrata koč prišel planšar. Pozabil je dojenčka in se zazrl na okensko polico.

»Hej, Mica, kaj si ti kam dala kislo mleko?« je vprašal

Ženski glas iz koč je odgovoril, da ne.

Planšar se je hotel čuditi, a je zagledal Janjo, Pipija in Miho, kako nedaleč stran jejo kislo mleko.

»No, vam bom že pokazal krasti kislo mleko,« je rekel in se zapodil po bregu navzdol.

Planšarja je najprej zagledal Miha.

»Ali je tistole tvoj oče?« je vprašal.

Janja je planina pokonci, vrgla latvico stran in zakričala:

»Bežimo!«

Pipi in Miha si nista dala dvakrat reči.

Urezala sta jo za Janjo, kije dokazala, da njene noge sploh niso od muh. Ko je planšar ostala daleč zadaj, je trojica pritekla do grmovja in ob njem treščila na tla.

Še ves zadihan se je Miha obrnil k Janji:

»Poslušaj, kaj ti nisi tu doma?«

»Ne,« je Janja bruhnila v jok. »Jaz nisem nikjer doma.«

»No, krasno,« je rekel Miha. Pipi pa nič.

»Zbežala sem od doma,« je zahlipala Janja. »A vidva tudi?«

»Kje pa,« je rekel Pipi. »Midva potujeva okrog sveta. Imava lasten avto in šoferja.

Janja je nejeverno pogledala. »Jasno,« je pribil Miha.

»Vzemita me s seboj,« je izdabila Janja in pogledala zelo otožno. To se ne posreči nikomur, razen otožnim deklicam.

»Bab že ne bomo vlačili s sabo!« je pribil Miha.

»Zaveži!« je rekel Pipi.

Oho, oho! Miho je kar spreletelo. Zdaj se bo Pipi važil pred to frkljo, ki je pobrisala od doma.

»Kaj si res odšla od doma?« je vprašal Pipi.

»Ja,« je rekla Janja. »Niso me marali in sem za kazen ušla. Da si bojo zapomnili.«

»Ti niso dali nič hrane?« je vprašal Miha.

»Dojenčki ne vejo, kaj je življenje. Ne poslušaj ga, Janja,« je rekel Pipi.

Čuden občutek je tole. Imaš prijatelja, ki je v redu fant. Potem se pojavi neka frklja in ta v redu fant se prelevi v butca. Saj to je grozno.

»Gremo,« je rekle Pipi »Jaz se bom malo pogovoril z Bobom in vse bo v redu.«

To je Pipi samo govoril. V srcu je trepetal od strahu, kaj bo rekel Bob. Ampak Janje ni mogoče kar takole pustiti.

Na cesti je stala OLD PUNCA z odprtim pokrovom motorja.

»Tukaj počakajta!« je rekel Pipi in šel sam naprej. Ob OLD PUNCI je sedel na obcestni kamen in začel jecljati:

»Veš, Bob, sem mislil ... z Miho sva srečala Janjo ... saj je kar v redu in bi šla rada z nami ... in ker je prostor, jaz ne vem ... ne, Bob, kaj če bi, hm, kaj misliš?

Zavladal je mučen molk.

»Kaj misliš, Bob, reci kaj ...« je stokal Pipi.

Še vedno ni bilo nobenega glasu z druge strani.

»Torej, kaj, no?« je zakričal Pipi in planil pokonci. Takrat je opazil, da se je pogovarjal sam s seboj. Boba ni bilo.

XVII. poglavje

Zobje škripljejo, napetost doseže višek, Bob je vržen iz tira ter recept, kako dobimo polite miši.

Bob je očitno šel malo okrog. Pokrov motorja je pustil odprt zato, da bi se vijaki, cevi, osi in vsa navlaka, ki še sodi k avtomobilu, malo shladili. Pipi je zaškripal z zobmi, potem mu je čez obraz hušknil nasmeh.

Šel je nazaj do grma, kjer sta tičala Janja in Miha.

»Gremo,« je rekel Pipi.

»Kaj je vse v redu?« je nejeverno vprašal Miha.

»Se razume,« je pokimal Pipi. »Brž k avtu.«

Pri avtu Boba ni bilo in Miha je takoj začel nekaj sumiti. Predvsem to, da se mogoče vse skupaj le ne bo srečno končalo. Pipi je medtem odprl prtljažnik.

»Boba ni bilo,« je rekel Janji, »in se nisem mogel pogovoriti z njim. Pojdi v prtljažnik, med vožnjo bom uredil z Bobom, potem te vzamemo ven.«

Janja se je čudila, a je vseeno šla noter. Miha se je zelo čudil in nervozno hodil gor in dol. Pipi se ni čudil, so se mu pa zato po glavi podile zelo plašne misli. Da bi jih pregnal, se je delal strašno važnega.

Tik preden bi moral biti od važnosti že utrujen, se je vrnil Bob.

»No, mojstra, sta se napupcala mlekca?« je vprašal in sedel za volan. Sta ga še kaj pustila za druge?«

Pipi in Miha sta vsak s svojim cmokom v grlu zlezla v OLD PUNCO. Odprava je znova krenila v strmino. Saj motor je kar v redu brnel. Ampak, hm, vseeno, ne vem, če ni nekam glasneje ropotal. Saj OLD PUNCA je kar redu peljala. Ampak, kaj ne gre le malo prepočasi. Ali ji je škodil gorski zrak?

Bob je pogledal brzinomer, prisluškoval motorju, pogledal, če ni pozabil sprostiti ročne zavore, in tako naprej.

Pipi in Miha sta se izredno zanimala za vse, kar se je dalo videti skozi okno. Ampak skozi okno so se videle čudne stvari. Vsaka skala se je nenadoma spremenila v jezni Bobov obraz. Vsako drevo se je nenadoma spremenilo v še bolj jezni Bobov obraz. Gore so se spreminjale v najbolj jezni Bobov obraz.

Napetost je dosegla višek, ko je Bob znova zapeljal k robu ceste.

»Motor moram pogledati,« je rekel in zlezel ven. V hipu sta bila zunaj tudi Pipi in Miha. Bob je zavil proti prtljažniku.

»Orodje moram vzeti.«

»Čakaj!« je zakričal Pipi, »bom jaz.

»Ali pa jaz!« je zakričal Miha. Oba hkrati sta planila proti prtljažniku, trčila eden v drugega in padla po tleh.

Bob ju je začudeno gledal, stopil k prtljažniku in ga odprl. Bob je v življenju doživel že veliko presenečenj. Skoraj bi lahko rekli, da ga je kalilo že veliko presenečenj in postal je že pravi mož. Je pa res, da še tako prekaljene može lahko vrže iz tira kakšno zelo veliko presenečenje.

Boba je iz tira vrgla Janja v prtljažniku.

Če vrže vlak iz tira, nastane lep cirkus. Je pa tak cirkus prava malenkost prosti cirkusu, če vrže iz tira Boba.

Miha in Pipi sta pri sebi šepetala, da nikdar in nikoli več ... Janja je pri sebi šepetala, da nikdar in nikoli več ... Bob pa je za vso Južno Evropo kričal, kako nikdar in nikoli več ne bo jemal s seboj dojenčkov, ki jih nosiš po rokah, jim brišeš nos in rit, jih božaš, oni pa počnejo oslarijo za oslarijo.

Pipi, Janja in Miha so stali pred Bobom kot polite miši. Polite miši se dobi tako, da se vzame miški in se jih polije. Ker Bob ni imel pri sebi miši, je vzel Pipija, Janjo in Miho.

»Dovolj vas imam!« je končno zakričal, planil v avto in odpeljal nazaj. Pipi, Miha in Janja so ostali na cesti.

XVIII. poglavje

Pojavijo se slutnje o Janjinih načrtih, iz trgovine izgine lepa vreča dobrot, pisalni stroj pa bi od žalosti rad kar nehal pisati.

Miha je začel jokati. Pipi je vrtel oči. Janja je vrtala po nosu.

»Zdaj je, kar je,« je rekel Pipi. »Malo se bo zdivjal, pa bo. Miha, nekaj se cmeriti. Gremo!«

Pipi se je delal junaka. S tem, naj Miha neha jokati, je mislil zelo resno. Če Miha ne bi nehal jokati, bi lahko začel še Pipi.

»Lačen sem,« je smrknil Miha. »Ti boš kriva, če bom umrl,« je očitajoče pogledal Janjo.

»Preveč si debel, da bi umrl,« je rekla Janja. »No, ampak če bi res rada jedla, pojdimo

tjale do

Tistega mesteca. Kakšna trgovina že mora biti tam.«

Tisto ni bilo mestece, ampak vas. No, trgovina je bila vseeno tam. A ko se je Miha nehal cmeriti, se je pokazala nova težava. Najsi so še tako obračali svoje žepe, nihče ni imel cvenka pri sebi.

Takrat se je oglasila Janja in rekla, da ima načrt.

»Ga bomo jedli z marmelado ali pašteto?« je zajedljivo vprašal Miha in brž umolknil, ko mu je Pipi nakazal, da mu lahko da nič s pestjo.

Ko gledamo Janjo, kaj počne se nam po glavah sučejo zapletene misli. Kar od doma je ušla, glej jo no. Ampak deklice ne uhajajo od doma kar tako, saj vendar nimajo kje spati in nimajo kaj jesti. Hm. Ampak ona je rekla, kako je ušla zato, da bi kaznovala mamo in očeta. Kje smo pa še videli, da bi otroci kaznovali starše? Saj vendar starši kaznujejo otroke. To že, to že.

No, z Janjimi starši je takole. Oče je mesar. Od jutra do večera visi v mesnici. Ob koncu meseca zato lahko prinese domov kup denarja. Iz tega kupa je že zrasla velika hiša, v kateri stanuje Janja z očetom in mamo. Mama je zelo pomembna. Vedno mora biti na sestankih, kjer zelo pametno govori.

Ker mora toliko govoriti drugim, ji zmanjka besed za njeno Janjo.

Oče mesar ji reče: »Janja, tu imaš pet jurjev, kupi si kaj ali pa pojdi v kino!« On gre pa v mesnico. Če hoče biti od jutra do večera tam, potem ne more z Janjo v park, ali v cirkus, ali v bazen, ali na izlet.

Oba imata toliko dela, da Janji ne moreta priskrbeti bratca. No, in Janja je rekla, prav, pa grem.

Zdaj je bila tu s Pipijem in Miho, ki sta šla z Bobom kar tako malo na izlet, ne pa od doma, zato da bi že pokazala staršem, kako je, če se nimaš s kom pogovarjati in biti z njim.

»Načrt imam, kako bi prišli do hrane,« je rekla Janja in začela govoriti.

Čez čas je Miha stopil v trgovino in vprašal prodajalca, če bi lahko dobil deset dek zelene žabje preje. Prodajalec ga je čudno pogledal in rekel, da ne. Miha je šel.

Čez čas je Miha stopil v trgovino in vprašal prodajalca, če bi lahko dobil deset dek ocvrtih obešalnikov. Prodajalec ga je pisano pogledal in rekel, da ne. Miha je šel.

Prodajalec je stopil za njim do vrat in videl, kako se je Miha ustavil na drugi strani ceste in se pogovarjal z nekim mulcem. Mi vemo, da je bil to Pipi.

Čez čas je Miha stopil v trgovino in vprašal prodajalca, če bi lahko dobil čuka na palici. Prodajalec ni rekel ne bev ne mev, ampak se je počasi začel bližati Mihi. Miha jo je ucvril skozi vrata, prodajalec pa za njim. Na drugi strani ceste se je Mihi pridružil še Pipi in skupaj sta bežala pred prodajalcem.

Medtem je Janja stopila v trgovino, v vrečko nabrala kruha, konzerv in nekaj bombonov ter izginila, še preden je prodajalec prišel nazaj.

Kar hudo je tole pisati. Pipi, Miha, Janja, da boste vi napravili kaj takega?!

Zunaj vasi so se vsi trije srečali. Sedli so pod drevo in zložili hrano po tleh. Takrat se je v daljavi zaslišal znani ropot.

XIX. poglavje

Vse gre že tako daleč, da Bob zagrozi z miličniki, Pipi zagrozi s pretepom, vse pa zakrije noč, ki hitro pade na kozolec.

Izza ovinka se je pojavila OLD PUNCA. Bob je zagledal družčino pod drevesom in ustavil. Videti je bil malo boljše volje.

»Oho, hrana,« je rekel in začel jesti. Potem je pogledal Janjo in vprašal:

»Kako je torej s teboj?«

Janja je počasi povedala, kako je z njo. Povedala je zelo ganljivo. Videti je bilo, da se je ves svet zarotil proti njej. Miha je včasih smrknul, Pipi je gledal z velikimi očmi.

»In kako si prišla v naš prtljažnik?« je vprašala Bob.

Pipi je počasi povedal, kako je bilo s tem. Videti je bilo, da je za vse kriv Bob, ker ga tisti hip ni bilo tam.

Bob je nekaj časa molče jedel. Potem je zelo mirno začel govoriti. Kadar odrasli govorijo zelo mirno, takrat se ve, da bo zdaj zdaj še velik kraval.

»Od doma sem vaju peljal, da bi ušla mizarju, ker ste mu kradli deščice,« je rekel Bob.

»Kajne, Pipi?«

Piši je sklonil glavo in pokimal.

»Planšarju ste ukradli kislo mleko. Kajne, Miha?«

Miha je sklonil glavo in hotel reči »ampak, saj«, a ni rekel nič. Samo še in še je sklanjal glavo.

»V našo družbo sta sprejela Janjo, ki je ušla od doma zato, ker se ni ves set vrtel okrog nje. Kajne?«

Bob si je odlomil nov kos kruha in segel po pašteti, v tistem pa se je stresel in pogledal kruh in pašteto in ves kup hrane.

»Kje ste dobili vse to?« je vprašal, pol nejasnih sumov.

Janja, Pipi in Miha bi sklonili glave, a so že imeli sklonjene. Zato so samo polglasno čivknili: »V trgovini.«

»Koliko set plačali?« je vprašal Bob.

»Saj smo hoteli, ampak ...« je začel Pipi in umolknil.

»Pipi, ne boš rekel, da ste tudi vse tole ...?!« je zakričal Bob, vrgel vse iz rok in planil pokonci.

»Če pa ni bilo nikogar v trgovini, da bi mu plačali,« je izdaval Pipi. Bob je kar poskakoval in spreminjal barve. Potem je v mislih najbrž štel do pel milijard in mirno rekel:

»Tatovi ste in nepridipravi. Z vami ne maram imeti nobenega opravka več. Jutri vas peljem na policijo. Zdaj pa k tistemu kozolcu in spat. Ta dan je tako grozen, da ga je treba čim prej končati.«

Janja, Pipi in Miha so bili iz sebe. Pipi je nekaj čivkal, da bi lahko hodili po svetu, jemali tam, kjer je in dajali tja, kjer ni, a Bob ni imel nobenega posluha za to. Zapeljal je OLD PUNCO pod kozolec, izvlekel iz prtljažnika odeje in vrgel vsakemu eno.

Janja je vzela odejo in šla na drugo stran kozolca. Pipi je šel za njo. Sedela sta na deski in molčala. Mrak je s seboj prinašal tudi mraz, a sta kar sedela in se držala za roke. Janji so solze silile v oči.

Dajta, vidva, pojdita spat,« je zaklical Bob, »jutri bomo zgodaj vstali.«

»Tako lepo je bilo molčati s teboj,« je rekla Janja in vstala.

Skupaj sta šla do ležišča, ki sta g na senu pripravil Mih in Bob, ter legla poleg njiju. Pipi se je nekaj časa premetaval.

»Hi, hi,« se je Miha obrnil k njemu.

»Kaj je?« je vprašal Pipi.

»Nič,« je rekel Miha, »saj že vrabci čivkajo. Ti in Janja, hi, hi, saj vidimo ...«

»Bi rad, da te malo preboksam?« je vprašal Pipi.

»Ali bo mir ali ne?« je napol v snu zamrmral Bob.

»Bo, šefe, bo,« je odvrnil Pipi. »Samo temule dojenčku sem moral povedati pravljico za lahko noč.

XX. poglavje

Janja izgine in je ni nikjer, Mihi izginejo tla pod nogami in misli, da bo utonil; ribič negoduje, ker kričači nočejo izginiti.

Prvi se je prebudil Miha. Pretegnil se je, se ozrl okrog in opazil, da je Janjino ležišče prazno.

»Oho, umiva se lepoticčka,« je rekel, vstal, šel s kozolca in se napotil proti reki. Bilo je sveže jutro, a na vrhovih gora se je že kazalo sonce.

Miha se je ob reki začel razgledovati. Nikjer ni bilo videti nikogar. O, pač, dva zavoja nižje je na bregu sedel ribič in namakal trnek.

»Jaaaanjaaaa!« je zaklical Miha.

Ribič se je zdrznil, jezo pogledal proti Mihi, a ni rekel nič. Miha si je umil roke in šel s prstoma preko oči. Znova je poklical, tokrat še bolj glasno za seboj je slišal šum. Bil je Pipi.

»Kaj se dereš?« je vprašal.

»Saj se boš ti tudi,« je odvrnil Miha.

»Tvoja punca je izginila. Najbrž je bil kdo bolj všeč.«

Pipi se je brez besed zakadil v Miho. Mihi je spodrsnilo in v obleki je čofnil v vodo.

»Na pomoč, na pomoč, ubili me bojo, utonil bom!« je zakričal Miha čofotal in lezel iz vode. Pipiju je postalo žal in vlekel ga je ven.

»Kaj sta prišla plašit ribe ali kaj?« je jezno zakričal ribič.

»Ribiče sva prišla plašit,« je zakričal nazaj Pipi. Treba je povedati, da si česa takega najbrž ne bi upal, če ne bi bil ribič na oni strani reke, mostu pa v bližini nobenega.

Ribič je nemočno zažugal nazaj.

»Tako torej,« je stokal Miha, »zaradi neke ženske me hočeš ...«

»Saj vidiš, da nisem hotel,« je tiho rekel Pipi.

Lahko te mlatijo a ti ni nič, lahko te nadirajo, pa se požvižgaš. Če pa kdo tiho in skesano govori, potem ... Miha je videl, da je Pipiju hudo, požrl je slino in rekel: »No, to se lahko vsakemu zgodi.«

Prijela sta se za roke in stekla nazaj. Ob OLD PUNCI je stal Bob in držal v rokah listek.

»Preberita, mojstra, preberita,« je rekel Bob in si popravljaj hlače. Hlače si popravlja, kadar je kdo v zadregi.

Janja je napisala, da jih zapušča. Da je ves svet ne mara in oni tudi ne in kako bo šla kar v gore in je ne bo nikoli več nazaj. Mislila je, da so oni kaj drugačni a niso in na svidenje. Še žal jim bo.

Pipiju je padel listič iz rok. Jezno je pogledal Boba: »Ti si jo spodil! Zaradi tebe je šla. Nikogar nima na svetu. Njen oče ima raje krave kot njo. Njena mama se važi na okrog. Tako. Ubil jo boš!«

Bob je bil v redu fant. Tej mulariji je včeraj lepo povedal, kar ji je šlo. Ampak takale frklja, kot je Janja, kaj veš, kaj vse se lahko zgodi, kakšne neumnosti ji lahko padejo v glavo? Nehal si je popravljati hlače in osorno rekel: »Zginita v avto. Gremo!«

»Nikamor ne grem. Jaz že ne,« je zacepetal Pipi.

»Sem mislil, če bi šli iskat Janjo,« je mimogrede rekel Bob in šel po odeje.

Pipi je požiral solze in smeh. To je zelo čudna mešanica, a Pipiju se je zelo prilegla. Šele v avtu je Bob opazil, da Miha šklepeta od mraza.

»A si bisere tavhal v Soči?« je vprašal.

»Nič, nič,« je rekel Miha in zamahnil z roko. »Malo sem se poškopil. Ampak mi možje veliko prenesemo.«

XXI. poglavje

Napoči trenutek ko se zgodba zresni. In Bob reče: zdaj gre zares! Pipi pa pozabi na resnost in se zjoče, kolikor mu oči dopuščajo (in njegove oči ne dopuščajo malo).

OLD PUNCA se je znova zažrla v serpentine. Ko je zavozila okrog ostrega ovinka, se je mahoma znašla sredi črede krav.

»Pritisni na plin in vključi brisalce,« je rekel Pipi Bobu.

Bob je pritisnil na zavoro in se počasi začel prebijati med kravami. Na koncu so srečali pastirja.

»Gospod, kaj ste videli kakšno punco?« je vprašal Pipi.

Pastirju se ne reče gospod. Gospodov tudi sicer ni.

Ampak Pipi je bil kar malo zmeden od skrbi in od vsega. Pastir se je zarežal:

»O, veliko punc sem že videl. Pa tele pogledjte, tele moje punce, kako lepo opletajo z repi!«

»Ne, ne,« je hitel Pipi, ki zdaj ni imel več nobenega smisla za šalo. »Kakšno pravo punco, s kitami, in, in ...«

»O, kajpak« je rekel pastir. Povedal je, da je više gori pred kakšno uro srečal eno, ki je spraševala, kje se pride na najvišjo goro. Pokazal ji je in odhitela je po stezi navkreber.

Kje je to, kako se pride, kam se pride, a je nevarno in že je OLD PUNCA drvela naprej. Na mestu, ki g je opisal pastir, so fantje poskakali iz avta in se zakadili navkreber.

Lep čas so sopihali, ko je Miha dvignil glavo, da bi pogledal, če je še dosti do vrha. Do vrha je bilo še dosti. Ampak zagledal je še nekaj drugega.

»Tttamle,« je zajecjljal in pokazal. Bob in Pipi sta pogledala za njegovim prstom.

Visoko gori v skalah so zagledali reševalce, kako so po vrveh spuščali reševalni čoln. Prvi se je znašel Bob.

»Pa kaj,« je rekel negotovo, »reševalci so, ki vadijo reševanje. Janja ni ptič, da bi v eni uri zletela tako visoko.

»Bob je govoril zelo prepričljivo, ker je hotel prepričati zelo sebe. Fantje so se znova zažrli v strmino. Čez čas so naleteli na markacijo. Steza se je cepila na levo in desno.

»Kaj pa zdaj?« je vprašal Miha. Kaj, če bi jaz počakal tu, da bi v vsakem trenutku lahko priskočil na pomoč, Pipi bi šel levo, Bob pa desno. Kdor bi prej našel, bi poklical«

»Jaaaaanjaaaa!« je zakričal Pipi tako glasno, da je Miho kar vrglo.

»Povej, preden se začneš dreti,« je očitajoče rekel in pogledal v skale. Pipi je zakričal še glasneje in Miha se je spet prestrašil.

»Aja,« je rekel Pipi, »oprosti, pozabil sem ti povedati.«

»Kar deri se,« je odvrnil Miha, »saj je tvoje grlo!«

»Dosti tega,« je rekel Bob. »S planinami se ni šaliti! Pipi, ti pojdi desno, midva z Miho greva levo. Če v eni uri ne pridemo nikamor, bomo poklicali reševalce.«

Vse tri je malo stiskalo. Nemo so pokimali in znova krenili.

Pipi je hitel, da mu je pot curkoma lil po hrbtu. Nenadoma se mu je zazdelo, da je zgoraj zagledal kos Janjinega krila, ki je izginil za skalo.

»Jaaaaanjaaaa!« je zakričal in se zakadil naprej. To je bilo slabo. Ni več dosti pazil in v naslednjem hipu mu je spodrsnilo. Padel je čez skalo in zastokal od bolečine. Iz kolena se mu je ulila kri.

»Booob!« je zaklical in Bob mu je odgovoril.

»Pridita sem,« je še zaklical Pipi, potem pa od bolečine samo stiskal zobe.

Ko sta prilezla do njega, je Bob brez besed raztrgal robec in Pipiju povil rano. Kar malo bled je bil, ko je rekel: »Tako, igrice je konec. Zdaj gre zares. Gremo!«

Brez besed so se vsi trije začeli spuščati v dolino. Pipijeve oči, ki so blodile po skalah, kmalu skozi solze niso videle ničesar več.

XXII. poglavje

Oskrbnik obveže Pipija, postavi sto vprašanj in zato pokliče reševalce. Janje še vedno ni. Kaj bo, kaj bo?

Bob in Miha sta ranjenca položila na zadnji sedež OLD PUNCE in avto je na vso moč, kolikor je pač star avto ima, oddrvel proti planinski koči.

Oskrbnik jih je sprva, zelo začudeno poslušal, nato pa izvlekel obveze in povil Pipiju koleno in očistil praske po rokah in po drugi nogi.

»To je pa tako, če se greste ristanc v skalah,« je mrmral. To je mrmral njegov hudi del. Njegov dobri del pa je govoril: »Jejhata, jejhata, otroci, kaj bo iz tega?«

Iz tega je bilo to, da je Bob predlagal, naj pokliče reševalce. Reševalcev k sreči ni bilo treba klicati, ker je eden pravkar prišel iskat malico za tečajnike, ki so vadili v gori. Ko je slišal vso zgodbo, je zaskrbljeno rekel: »oh, že spet Huda luknja.« Potem ni rekel nič več, samo užgal jo je nazaj v goro, da bi se kar kadilo, če bi se imelo od kje. Bob in Pipi in Miha so potrem odgovarjali na sto oskrbnikovih »ja pa zakaj« in »ja pa kako« in »kaj hudiča vendar« in »česar si ne izmislite« in »ali veste kaj se greste« in »zakaj, tristo zelenih«. Sprva so odgovarjali lepo po vrsti, potem se je vse zmešalo in so odgovarjali, ne da bi jih oskrbnik vprašal, in oskrbnik je spraševal, ne da bi mu kdo odgovoril. Ne vem, kako bi se to končalo, koliko vprašanj bi ostalo brez odgovora in koliko odgovorov brez vprašanj, če se ne bi oskrbnik udaril po glavi in stekel v dom.

Stekel je do telefona in v jedrnatih stavkih, kot je treba, sporočil o dogodku v dolino. Točneje, reševalcem na letališču, ki so imeli za posebne primere pripravljen tudi helikopter.

»No, tako,« je rekel, ko se je vrnil, zdaj pa čakajmo!«

To je zelo lahko reči.

Najprej hodiš gor in dol. Potem hodiš dol in gor. To bi še šlo, a kaj ko se po glavi podi na kupe misli. To niso misli na sladoled, žvečilni gumi ali torto, niti niso misli na nogomet n dvorišču. To so misli, kaj pa, če se ji kaj zgodi, kaj pa, če pade dol, kaj pa, če je ne najdejo.

Ure so minevale tako počasi, da bi jih polži na daleč prehiteli, če bi tekmovali z njimi.

Pozno popoldne je nad kočo zabrnelo. Priletel je helikopter. Bob, Pipi in Miha so razložili pilota.

»Daj, fant, najdi jo,« je šepetal Bob in gledal gor.

Reševali so med tem, plezali na vse strani v skale, še posebej v smeri Hude luknje. Tečajniki, začetniki, so se zgrnili okrog radijske oddajne postaje, in poslušali pogovor s pilotom helikopterja pa s tremi najbolj izkušenimi plezalci in obenem pripravljali vse, če bi bilo kaj potrebno.

Dan se je začel prevešati v mrak.

Oskrbnik se je motal po koči in dajal vtis, da je ves zakopan v oskrbniške opravke. Včasih je pogledal proti Bobu, Pipiji in Mihi, ta pogled ni bil najlepši.

»Pojdite jest,« jim je velel oskrbnik, ko se ni dalo reči nič drugega, kot da je padla noč.

Bob in Pipi sta brozgala po svojih krožnikih, Miha pa je pridno zajemal.

»Požeruh,« ga je zbodel Pipi.

»Kaj naj delam sicer?« je s polnimi usti vprašal Miha.

Zunaj se je zaslišal hrup. Vrata jedilnice so se odprla. Prva skupina reševalcev se je vrnila. Na veliko in vprašujoče oči fantov je prvi reševalec samo odkimal in utrujeno odložil nahrbtnik.

XXIII. poglavje

Kako je takrat, ko ne moreš ne naprej, ne nazaj. Kako je takrat, ko se prepozno česa spomniš. Kako je takrat, ko se sredi noči pojavi kdo s tablico čokolade.

Tistega jutra, ko so Bob, Pipi, Miha in Janja noč prespali na kozolcu, se je Janja zbudila prva. Še zdaj ji je zvenelo v ušesih Bobovo obetanje, da jih bo vse skupaj peljal na milico. Po prstih se je splazila mimo spečih fantov, in žalostno pogledala in šla ven.

OLD PUNCA ni bila zaklenjena. Fantom je Janja napisala sporočilo in se napotila v gore. Obup ji je stiskal grlo. Kaj res ni nikogar na svetu, ki bi je rekel kaj lepega? No, saj Pipi je, ampak kaj, ko je tudi Bob tukaj.

Kar govorila si je, zdaj bom šla, in me ne bo več nazaj, Boste že videli, in nihče me ne mara.

Pastir ji je povedal, kje se gre na najvišjo goro, in noge so jo same nesle tja. Dolgo je že hodila, ko je zaslišala od spodaj klice, ki so jih za njo pošiljali Bob, Pipi in Miha. Pipi še posebej.

»Ne,« je rekla med zobmi, »zbežala bom. Nikogar ne maram!«

Plezala je naprej. Ampak dekle je le dekle, in potem ko so se fantje razdelili, jo je Pipi res videl. Toda Pipi je potem padel, Janja pa je kar dirjala naprej.

No, in je kar dirjala in ihtela in mislila same žalostne misli. Nenadoma, kar sredi plezanja, pa jo je spreletelo: »kam zdaj?«

Na levo ni šlo, ker je bil tam previs, na desno ne, ker je bil tam prepad. Najprej je bil previs in nazaj strma skala. Kako sem sploh prišla sem, se je vprašala.

Boljše bi bilo, če bi se precej prej vprašala, zakaj sploh bi rinila v skale. A se ni, in zdaj je bila tu in ni mogla ne naprej in ne nazaj.

Lica je imela mokra. To ni bil dež. To so bile solze. Janja je objela kolena in na glas zajokala.

»Samo skale imam,« je mislila, »mamici in očku sem ušla, fantje so me pregnali, kam sploh spadam? Nikamor, samo sem med skale.«

Jokala je in jokala. Solz je počasi zmanjkalo, tako da je samo še hlipala in stiskala kolena. Prevezla jo je omotica žalosti in utrujenosti. Bil je že mrak, ko se je zdrznila, zazdelo se ji je, da sliši ropot. Zagledala je helikopter, kako leti med vrhovi. Pri srcu jo je spet stisnilo: »Helikopter leti kamor hoče. Ves svet je njegov, zame pa so samo skale.«

Znova jo je prevzela omotica.

Bila je že trda noč, ko jo je mraz znova zdramil. Oho, ampak to ni noč, saj noč ne pleza tako glasno, saj noč ne kruši majhnih kamnov, noč tudi ne pleza po vrvi in nima okovanih planinskih čevljev. Polica, na kateri je čepela Janja, je mahoma postala pretesna. Poleg nje se je znašel postaven mož z nahrbtnikom.

»Kaj pa vi tukaj?« je začuda odrezavo spravila iz sebe Janja.

»Nič,« je rekel mož, »pote sem prišel, Janja.«

Nasmehnil se je in Janja je vedela, da tako lepega nasmeha še ni videla. Segel je v žep in ji ponudil čokolado.

»Boš?« jo je vprašal.

»Ja,« je rekla Janja in tablica je skoraj v hipu utonila v njena usta. Potem je vprašala: »Kaj ste res v te skale prišli zaradi mene? Ste res prišli pome?«

»Jasno. Te skale niso za deklice, kot si ti.«

Janja se je nasmehnila. Vedela je, da je gorski reševalec sila in da mu na vsem svetu ni para.

XXIV. poglavje

Janja se vrne v dom. Dobra volja se vrne v zgodbo. V Miho se vrne zelo zelo velik strah.

V planinski koči je bilo medtem že vse pokošeno. Eden je bil bolj morast kot drugi. No, saj so imeli za kaj. Ko so Mihi že počasi začele lesti oči skupaj, se je pred vrati spet zaslišal hrup. Vsi so planili pokonci. Vrata so se odprla. Janjo so prinesli na nosilih. Pipi je planil naprej:

»Ali je ... ali je ...kje kako ...«

»Zelo je utrujena in prezebla,« je rekel zdravnik. »Franci jo je našel.«

Franci je vodja reševalcev in najbolj izkušen. Ko se je vračal navzdol, je našel Janjo.

»Janja, Janja, zbudi se, jaz sem, Pipi!« je kričal Pipi in stresal Janjino roko. Bobu in Mihi, oskrbniku seveda tudi, se je hitro vrnila dobra volja. Janjo so odnesli v sobo in tam je Pipi smel malo ostati. Miha je dajal dvoumne pripombe, dokler ga Bob ni ostro prijel:

»Zaveži, fant, če bi še naprej rad imel lepo naravnana zobe!«

Miha se je vprašal, kaj bi zavezal. Ampak, to se ve!

Pipi je medtem sedel na Janjini postelji. Janja je pojedla malo juhe in lisa so se ji pordečila. Pripovedovala je, kako je bilo. Najbolj ji je bilo všeč na koncu:

»In veš, Pipi, posebej zame so prišli reševalci. Sploh me niso poznali, a so vseeno prišli. To je tako čudovito. Franci je rekel, da take deklice ne smejo biti tako same v skalah. Veš, zdaj je tako lepo ...«

Janja je zaprla oči in premagal jo je spanec. Pipi jo je pobožal po roki in šel tiho iz sobe. Ko se je vrnil v jedilnico, ju je oskrbnik skupaj z Miho odpeljal v sobo, ki jima jo je namenil.

»Kaj pa Bob?« je vprašal Miha.

»Nekaj malega se bova pogovorila,« je rekel reševalec Franci. »Kar pojdiva spat. Danes je bil hud dan.«

Pipi je pokimal, Miha pa se je spomnil na mamo. Ampak ker se je vse dobro odvijalo, je samo predlagal Bobu, da po telefonu pokliče Andreja, da bo povedal staršem kako bojo kakšen dan zamudili.

»Jasno,« je rekel Bob, »Dobro, da si me spomnil.«

Potem sta sedla s Francijem. A zakaj?

Pravzaprav ni kar tako preveč zabavno, če neka deklica zbeži v gore. In reševalci vseeno niso kar tako tam, da bi žvižgali. Franci, vodja reševalcev, je bil obenem miličnik. Zato ga je zanimalo, kako in kaj je s temi fanti, kako in kaj je s to Janjo in kako je z OLD PUNCO.

Bob si je nekaj časa trebil zobe, potem pa povedal vse lepo po vrsti. Ko je govoril, si je postajal vse bolj všeč. Zato je na koncu moško rekel:

»Mislim, da bi bilo treba puncu pomagati.«

Reševalec miličnik Franci je prikimal, malo razmišljal in nato rekel:

»Naj ne bom Franci, če se nisem spomnil.«

Bob je sprva debelo pogledal, ampak ker z miličniki ni šale, je samo poslušal, kimal in nato odšel spat.

Ko so se zjutraj Janja, Pipi in Miha pojavili v jedilnici, so reševalci že davno odšli v dolino. Miha je vstal in šel k oknu, da bi malo pogledal v nebo. Ja kaj pa je to? Ko je Miha pogledal ven, ga je streslo in kar odneslo nazaj k mizi.

»Tttam,« je zajeceljal in se sesedel na stol

Janja in Pipi sta planila k oknu in tudi njiju je stisnilo v grlu. Na dvorišču je stal miličniški avto, ob njem dva miličnika, zraven pa še Franci in Bob. Živahno so se pogovarjali.

XXV. poglavje

V glavah se kopičijo naslednje misli: v Pipijevi jezne in nežne, v Mihovi prestrašene in lačne, v Bobovi pa samo globoke.

Kakšnega posebnega časa ni bilo, da bi vse skupaj zvijala panika. Ampak časa je bilo vseeno toliko, d je Miha zbežal v stranišče in se zaklenil: Tam je planil v jok.

»Maaaaaaaami, mammi, miličniki so prili. Zaprli nas bojo, uuuuuuu, uuu, maaaamiii ...«

Po vratih je poropotalo.

»Kaj se dereš?« je spraševal Bobov glas.

»Jaz se ne,« je zastokal Miha.

»Kaj pa potem?«

»Najbrž skozi okno piha veter in polkna cvilijo,« je rekel Miha.

»Potem pa zapri okno in pridi ven!« je rekel Bob.

Pri mizi, kjer sta sedela Pipi in Janja, sta stala oba miličnika s Francijem.

»Takole je,« je začel Bob. »Janja bo šla malo z miličniki. Vse bo v redu.«

Janja je prebledela in obsedela. Prebledel je tudi Pipi samo obsedel ni. Planil je pokonci in se zakadil v Bova:

»Ti , izdajalec!« Najprej si Janjo pognal v skale, zdaj si poklical še kifeljce. Saj sem vede, da me sovražiš, da sovražiš Janjo, da, da, da si izdajalec, da ...«

Pipi je otepal z rokami kot sedemnajst mlinov na veter. Bob ga je komaj ukrotil.

»Poslušaj mladi tovariš,« se je oglasil eden od miličnikov. »Odit od doma, to niso ravbarji in žandarji. Janji je treba pomagati in mi ji bomo. Če ji res želiš dobro, daj mir.«

»V zapor jo boste dali, ja taka je vaša pomoč, ne« je kar rohnal Pipi. Z njim je že tako, da kadar rohni, ga ni lahko ustaviti. In zdaj je še posebej rohnal.

»Janja,« je rekel Franci, »jaz sem poklical miličnike. Mi verjameš, da ti hočem dobro?«

Janja je z velikimi praznimi očmi gledala reševalca miličnika Francija dolgo in brez besede. Potem se je bežno nasmehnila in prikimala.

Oskrbnik je medtem prinesel na mizo vročega mleka in ajdovih žgancev. Vsi so posedli in jedli, nekateri z večjim in drugi z manjšim tekom. Pipi je grizel ustnice in ni maral jesti.

Fantje so potem spravili svojo prtljago in se začeli poslavljeni. Če bi bilo veliko prostora, bi še kakšnih sto strani od tod dalje pisali, kako so se poslavljeni. Težko, a vendar. Obljubili so si na kile pisem in kmalu na svidenje.

Ob tem »kmalu na svidenje« je Pipi tako pogledal Boba, da bi vsakem drugemu postalo slabo. Ampak Bob je vedel, da je Pipi po srcu dober fant, da je zdajle samo malo žalosten, in mu je odpustil. Janja je ostala s Francijem in miličniki, OLD PUNCA pa se je spustila po cesti navzdol, proti domu.

Dolgo so se fantje peljali molče. Pipija so obhajale najbolj jezne misli, ki so se nanašale na Boba, in najbolj nežne misli, ki so se nanašale na Janjo. Miha je mislil prestrašene misli, ki so zadevale miličnike, in lačne misli, ki so zadevale njegov želodec. Bob je glodal globoke misli, kako se je vse skupaj še kar v redu končalo.

Pri odcepu za Bled je Bob ustavil in rekel:

»Sem mislil, hm, če smo že tu, zakaj se ne bi šli kopat?«

»Krasno,« je zasijal Miha, ker je vedle , da kjer je kopel, je tudi prodajalec sendvičev.

»Doslej smo še vse delali proti moji volji,« je zamrmral Pipi, »in ne vem, zakaj me zdaj

sprašuješ.

XXVI. poglavje

Priče smo zelo nenavadnemu pretepu, po katerem nekaj prileti skozi Pipijeve zobe, po katerem ima pisalni stroj velike težave in po katerem se nekaj usipa iz Boba naravnost na Mihovo in Pipijevo srce.

Bob se je odhrkal in pognal OLD PUNCO naprej. Znova in znova je šepetal svojim živcem, naj se ne razburjajo, Pipi je tečen in razsrjen smrkavec, zato ne ve, kaj govori.

Klanec je bil že skoraj pri kraju in kmalu bi škatla morala pripeljati do table z napisom Bled. Vendar tega ni storila. Torej je zakašljala in malo pocukala in se ustavila. »Kadar je Bob za volanom, je nujno, da avto crkne,« je rekel Pipi in mučeniško lezel s sedeža.

Miha ni rekel nič. Samo zelo previdno je ogledoval Pipija in še bolj previdno Boba. Vedel je, da bo moralo prej ali slej do česa priti.

Bob je odprl pokrov motorja. Malo je gledal noter, potlej pa odprl še rezervoar za gorivo in kukal vanj.

»Miha,« se je spet oglasil Pipi, »daj Bobu vžigalico, bo pogledal, če je kaj bencina.«

Lahko, da je Miha imel vžigalico in lahko, da jo je mislil dati Bobu. Drži pa tudi, da je Bob ne bi vzel. Težko je namreč vzeti vžigalico, če v tistem trenutku roke delijo klofute. In Bobove roke so delile klofute in Pipijeva lisa so jih sprejemala.

Miha se je za vsak primer malo umaknil.

Ko se je tako umaknil, je opazil, da je tale pretep med Bobom in Pipijem zelo čuden pretep. Bob je namreč delil klofute, Pipi pa je kar mirno stal. Stiskal je ustnice, roke je prekrizal pred seboj, gledal je Bobu v oči in niti ene solze ni izpustil.

»Strašno,« je pomislil Miha, »strašno, kaj takega?«

Tudi Bob se je nenadoma zavedal, da je s tepežem nekaj narobe. Zato je prenehal in stopil korak nazaj.

»Le daj, hinavec, le daj,« je priletelo skozi Pipijeve zobe, »mlati nekoga, ki je mlajši od tebe, ki je manjši od tebe, le daj, junak. Ves svet ti ploska. Kako lepo znaš klicati kifeljce, kako lepo izdajaš prijatelje, kako lepo pošiljaš deklice v zapor, prav čudovit fant, ni kaj. Prosim, še me mladi, daj, ubij me!«

Na tem mestu ima pisalni stroj spet velike težave. Kako naj piše, ko pa je med dvema

fantoma, ki sta še včeraj bila prijatelja, zazijal tak prepad? Nikomur o ni v veselje, in če smo pravični, tudi pisalnemu stroju ne.

Ampak mladi fantje itak delajo vse po svojih glavah in se za pisalne stroje ne zanimajo. In samo ker je tako, pisalni stroj piše naprej, četudi bi si najraje povsod ovil svoj črni trak.

Bob je na široko odprl usta. Zazijal je tako, kot bi šla Potočka zijalka na počitnice in se z Bobom domenila, naj jo zamenja. Potem je kar poskočil, stisnil pesti in z njimi treščil po strehi ODL PUNCE tako, da bi motor gotovo crknil, če ne bi tega storil že prej.

»Dovolj!« e zakričal Bob, »dovolj imam tebe in tvojih oslarij in tvoje zagamane domišljije, butec mladoletni. Kaj si čisto nor ali kaj? Saj vem, da si zabit, toliko ti pa spet ne bi bilo treba biti!«

In potem se je usulo iz Boba vse, kar se mu je lep čas nabiralo. Besede so se usipale in usipale in prava sreča je bila, da so bile samo besede. Če bi bilo kaj drugega, bi se usipalo po cesti in bi jo zasulo, takoj nato bi se usulo v jezero in za zasulo in prav nikjer ni rečeno, da ne bi zasulo treh fantov z OLD PUNCO vred.

Besede so se usipale naravnost na Pipijevo in Mihovo srce.

XXVII. poglavje

Kako stojijo kipi, ki se kiparju ponesrečijo, kako se začne in kako se preneha smrkati in hlipati, ter ob koncu, kakšen je Pipijev odnos do doktorja šoferskih znanosti.

Boba je kar privzdignilo, ko je govoril in počasi začel skoraj kričati:

»Srečamo smrklo, ki je pobrisala od doma, ker se ni ves svet vrtel okrog nje, kradla je in še vaju navajala k temu, polna je bila lepih zgodbic, skoraj ubila bi se v hribih, in jaz sem zdaj svinja in zločinec, ker jo bojo odpeljali v prehodni dom, kamor odpeljejo vse, ki zbežijo od doma in jim skušajo pomagati, da se postavijo na noge! Pa kaj, butec, ti bi jo menda peljal domov, starši bi te poljubili na čelo, vzeli bi jo za svojo, kupili še eno posteljo in jo postavili ob tvojo, in potem bi se vidva prijela za rokce in si gledala v oči n okrog vaju bi plesale srnice, ptički bi čivkali, milo soncece bi sijalo, rožice bi se kar same spletale v kitke, in kaj vem, kaj še vse ...!«

Bob je stresel iz sebe še sto stvari. Miha je ostajal vse manjši, kot bi bil on vsega kriv, in tudi Pipi je bil videti vse bolj bled.

»Prav briga me za vaju, tepca,« je na koncu pribil Bob, »dovolj vaju imam in se grem kopat. Če hočeta priti domov, me poiščita tam!«

Potisnil je OLD PUNCO s ceste, podložil kamne za kolesa, vzel svoj potovalko in jo peš ubral proti jezeru. Po tem, kako odločno je odšel, je bilo videti, da mu ne bi škodilo malo vode, ki bi ga ohladila.

Pipi in Miha sta obstala ob OLD PUNCI kot dva kipa, ki sta se kiparju ponesrečila, pa je vse skupaj pustil in šel. Bila sta to posebne vrste kipe, ker je eden smrkal, drugi pa hlipal.

Če človek dolgo smrka ali hlipa, počasi postane utrujen in začne razmišljati, če bi se podrl svet, če bi on prenehal smrkati ali hlipati. In ko tak razmišlja, pozabi smrkati ali hlipati. Če p enkrat nehaš, nima smisla začeti znova. »Saj,« je rekel Pipi. V tem »saj« je bilo vse prestano gorje.

»Saj,« je rekel Miha. V tem »saj« je bilo čisto drobceno upanje. Najprej je bil košček upanja namenjen možnosti, da se fantje pobotajo. En košček upanja je bil namenjen temu, da bi se kopali. In precejšen kos upanja je bil namenjen precejšnjemu kupu sendvičev, ki bi bili nameni velikemu kupu lakote v Mihovem želodcu.

Pipi je začel gladiti po licih. Vsak mož, ki bi prišel mimo, bi vedel, da Pipi gleda, če se bo moral obriti. Kakšna mlajša sestra, ki nič ne ve, pa bi mislila, da Pipi tipa čeljusti in preverja, če so na pravem mestu. Klofut je bilo precej.

»Ah, Bob, Bob,« je zamrmral Pipi in segel po svoji potovalki.

»Saj, hm, kaj pa, h, saj ne, ampak ...« je mrmral Miha in segel po svoji potovalki.

»Ne čvekaj!« ga je zavrnil Pipi. »Reci, kot se reče: Pipi ti si res butec!«

Tega dne so šle vse velike jame na dopust. Zdaj je Miha tako zazijal, kot bi nadomeščal Postojnsko jamo.

»Ne delaj cirkusa,« je nadaljeval Pipi. »Obnašal sem se kot zelenec. Zaslužil sem, da me kdo nadere. Nisem mislil prst pred nosom. Zaletaval sem se tjavendan. Zdaj se pa že zginiva enkrat kopat!«

Reči Mihi, naj se zgine kopat, je bilo približno tako, kot če bi na smrt sestradanega psa vprašali: »Oprostite, prosim, ali bi morda hoteli biti prijazni in pojesti tale lepo zapečeni telečji zrezek?«

»Poiščimo torej našega doktorja šoferskih znanosti,« je rekel Pipi in z Miho sta jo družno ucvrla proti kopališču.

XVIII. poglavje

Kaj se zgodi, ko Pipi postane spet stari Pipi, kateri dve bitji ne spominjata na reševalce, kaj zjavka Miha in kdo je en sam živi cirkus.

Ob vodi je mrgolelo ljudi.

Miha in Pipi sta se v gneči ozirala za Bobom. Če čas je Miha predlagal, da bi se za Bobom ozirala še iz vode, če sta že tam.

Potem sta še sto let izumljala načine, kako bi se ozirala za Bobom, da bi ga vendarle našla. In sredi tega dela je Pipi postal spet stari Pipi, udaril se je po čelu, zgrabil Miho za roke in ucvrla sta jo proti osrednji kopališki stavbi.

Čez čas je po vseh zvočnikih na kopališču zagrmelo:

»Pozor, pozor, posebno obvestilo. Prosimo neznanega voznika limuzine z imenom OLD PUNCA, naj se takoj javi pri vhodu v kopališče, da se bo pridružil reševalski ekipi, ki bo vozilo začela dvigati iz jezera. Ponavljam, pozor, posebno obvestilo ...«

Ko je Bob ves zasopel pridrvel do vrat, je opazi dve bitji, ki nista spominjali na reševalce. Celo več. Spominjali sta na Miho in Pipija, ki ližeta sladoled. Resnici na ljubo je treba zapisati, da sta to tudi res bila Miha in Pipi.

»Kkkkkkaj, kkkakko, kkje, ...« je sopel Bob.

»Pomiri se Bob. Nisva te mogla najti, in sva te poklicala po zvočniku. Po zvočniku oddajo samo sporočila, ki zadevajo nevarno, ali pa reklame, ki jih je treba plačati,« je rekel Pipi in izza hrbta povlekel še en sladoled ter ga molil Bobu pred nos.

»Vse klofute, ki si jih prej dobil preveč,« je hladno rekel Bob, »si zaslužil v tem trenutku.

Pipi ni rekel nič. Delal se je, kot da je vse že daleč mimo in da se je v tem hipu na novo rodil.

Vsi trije so lizali sladoled in molčali.

Bob je molčal, ker je bil v zadregi. Ko je sklofotal Pipija, je vso pot do jezera razmišljal, če je storil prav. Ugotovil je, da bi moral Pipiju prej vse pojasniti, in da ni čudno, da je zelenec zgubil glavo zaradi Janje in miličnikov. No, in ko je s temi mislimi na kopališču poiskal Sanjo in ji razlagal, zakaj ga tako dolgo ni bilo, ga je še ona ožrla. Kako lahko Janjo kar prepusti miličnikom in kako naj Janja opravi s starši. Bi ji pa menda fantje, ki so jo rešili v gorah, še daj priskočili na pomoč, ko jih najbolj potrebuje.

Miha in Pipi sta molčala kar tako.

»Torej, mrači se,« je rekel Bob in pogledal v nebo.

Nebo je bilo modro in sončno.

»Zberita svoje cunje in gremo domov. Vajini mamici in očka gotovo že jočejo vsi po vrsti,« je nadaljeval Bob

»Malo bi se še kopali,« je zjavkal Miha.

»Kaj ni tu nekje, hm, tu nekje ..., Sanja?« je nedolžno vprašal Pipi. »Kaj ne želiš še malo ostati?«

»Jaz nimam problemov z ženskami, tako kot ti!« je jezno pribil Bob. »Čez pol ure pri OLD PUNCI. Če bosta tam, prav, če ne, tudi prav.

Bob se je obrnil in šel.

»Fijuuu!« je požvižgal Miha, »kaj pa je zdaj to?«

»Odrasli so en sam živi cirkus, to je to,« je rekel Pipi.

Ko so se kasneje zbirali pri OLD PUNCI, je bil Bob redkobeseden, kot bi plačeval davek na besede. Porinili so avto do črpalke in natočili bencin.

Urni kazalci so zarezali globoko v noč, ko je OLD PUNCA priropotala na domače dvorišče.

XIX. poglavje

Kaj pomeni, če je mizar v redu, kako je takrat, ko napete stvari letijo na kup, in zakaj naj bi bil Miha vesel, ker Pipi ni imel časa.

Naslednjega dne so se fantje dobili pod grmom za hišo.

Prišel je tudi Andrej s svojo nogo v mavcu. Mularija se je seveda potikala okrog OLD PUNCE in po prahu na kolesih sklepala na junaške pustolovščine.

»Kako je z mizarjem?« so bile prve besede, ki jih je Pipi izstrelil takoj, ko se je Andrej približal grmu.

»O, z mizarjem je kr v redu,« je dvoumno odvrnil Andrej. »Z mizarjem že.«

»Kaj hočeš reči?« je vrtal naprej Pipi

»Nič, posebnega, samo ...« je začel Andrej, pa mu je Miha tresnil v besedo.

»Z diskom, najbrž ne bo nič. Danes je hišni set.«

»Hišni svet?« je resno vprašal Bob.

»Ja , očka mi je povedal,« je rekel Miha.

Potem so vsi nekaj časa molčali, kot se molči takrat, kadar gre za pomembne stvari.

»To je vaš problem,« je rekel Bob in se zarežal.

»Saj res, če imate popoldne kaj časa, se dobimo pri avtu. Sem mislil, da bi se odpeljali k Janjinim staršem in jim kaj malega povedali.«

Še preden je Pipi do konca izbuljil oči in še preden je Miha zazijal kot nilski konj, je Bob odšel. Andrej ni nič razumel.

Potem mu je Pipi na kratko razložil, kaj vse se je med potjo zgodilo. Andrej je strmel in na koncu jezno pogledal zlomljeno nogo.

»In ravno tu sem moral manjkati!« je siknil.

»Boš že še kje zraven,« je rekel Pipi. »Ampak, saj same napete stvari letijo na kup.«

Bilo je res zelo napeto. Fantje so trepetali, kaj bo hišni svet odločil o disku klubu. Miha in Pipi sta trepetala, kaj je Bobu padlo v glavo, da bojo šli k Janji domov. Trepetajoče misli se v takih trenutkih kar sam podijo po glavi sem in tja. In glava v takih trenutkih ne more delati prav čisto nič drugače, kot da mirno prenaša te podeče se misli.

»Moj očka je rekel, da Janja najbrž, hm ...«

Miha je začel govoriti in je takoj utihnil, ko ga je Pipi srepo pogledal.

»Dojenček!« je zakričal Pipi, »pa menda nisi doma čvekal, kaj smo doživeli?«

Miha je takoj dobil solze v oči. Nihče jih ni prosil, ampak vseeno so prišle. Potem je pogumno požrl in prikimal.

»Ja, sem. Jaz očku vse povem. Rekel je, da smo pametno ravnali. Mamica ni rekla nič, ker je imela rdeče oči.«

»Čudovito,« je zavrtel oči Pipi, »pri vaši družini se pa vsi po vrsti cmerite. No, sicer pa bi moral vedeti, da boš vse izčvekal. Saj ne moreš biti nikoli tiho.«

»Jaz sem tiho, kadar je treba. Kadar ni treba, pa nisem,« je jeznorito zamomlja Miha.
»Histerične napade dobivaš samo ti in klatiš neumnosti. Saj se spomniš, kaj?«

Pipi se je zelo dobro spomnil. Vseeno ga je zelo motilo, da mu en takle Miha soli pamet. Še posebej, ker je bil Andrej zraven. »Bodi vesel, da nimam asa,« je rekel Pipi, »sicer bi te zmlatil tako, da te lastna mati ne bi spoznala.«

Pipi je imel sicer veliko časa, ampak zdajle se je začel delati, da se mu zelo mudi. Vsi, ki bi se morali stepsti, pa se jim ne d, rečejo, kako se jim mudi. Tisti, ki bi morali kaj govoriti, pa ne znajo, rečejo – in tako dalje.

»No saj,« se je režal Miha, »no saj. Me boš že drugič, ko boš imel čas. Saj te bom počakal.«

»Dobimo se v zaklonišču, po kosilu. Bomo videli, kaj bojo rekli o disku,« je rekle Pipi in šel.

XXX. poglavje

Zakaj naj bi se barabe priklatile ob vsepovsod, zakaj naj trapi vsako jutro skipi mleko, zakaj pride do zabitega sina in pametnega očeta ter zakaj hišnik zahteva, da ge nekaj v zapisnik.

Stanovalci bloka so se začeli zbirati v kleti. Ko so se nekaj časa že zbirali, je predsednik hišnega sveta pogledal na uro in rekel:

»Torej, bi začeli. Saj veste, zakaj smo tu. Enkrat smo že govorili o tem, da bi naši otroci radi v kleti napravili disko klub, pa nismo bili za in nismo bili proti. Kako je zdaj s tem?«

Zavladala je tišina.

»Zdaj bo, kar bo,« je šepnil Pipi. Z Miho sta se stiskala na stopnicah in poslušala.

»Veste,« se je oglasila ženska iz pritličja, »jaz sem proti. V kleti bo samo razbijanje in umazanija. Kaj pa vemo, kdo vse se bo zbiral. Barabe se bojo priklatile od vsepovsod.«

»Saj, saj,« se je oglasil še en ženski glas. »Ko smo bili mi mladi, ni bilo takih neumnosti. Zdaj ti huligani počno, kar jim pade na pamet. Zato pa je tako.«

»In med temi zidovi, saj bojo vsi dobili pljučnico,« je še dodala ženska iz pritličja.

»Vsako jutro naj ti skipi mleko, trapa,« je skoraj glasno rekel Pipi, da ga je Miha kar sunil med rebra.

»Ali lahko jaz nekaj rečem?« se je oglasil Mihov oče

»Seveda,« je rekel predsednik hišnega sveta. »Saj zato smo tu.« »Ne vem,« je začel oče, »ne vem, kako moremo tako govoriti o lastnih otrocih. Veste, te dni so naši fantje za nekaj dni šli na izlet z Bobovo OLD PUNCO. Ne vem, kaj vse so doživeli, vem pa, da jih je izučilo.«

»Kaj se jim je zgodilo, kaj?« je vprašalo nekaj glasov.

»Včasih si mislim,« je nadaljeval Mihov oče, »koliko sploh poznamo te fante in ta dekleta, ki jih srečujemo na dvorišču, ko imajo svoje pomenke, in na stopnicah, ko drvijo gor in dol

Tako na hitro jih po navadi odpravimo. No, kaj sem že hotel reči ... Naši fantje so na izletu srečali neko deklico, ki nima urejenega doma ... pa je ušla ...«

Po kleti je završalo.

»Miiir, miiir,« je zahteval predsednik, »saj bo vsakdo lahko dobil besedo. Nadaljujete!«

»Fantje so se spoprijateljili z njo,« je govoril Mihov oče, »in mogoče ji bojo pomagali na pravo pot. Zato pravim, da bi morali otrokom, zaupati. In mislim, da ni narobe, če naši otroci živijo bolje, kot smo v naši mladosti živeli mi.

Saj to vendar hočemo.«

»Tako je, tako je,« se je oglasil sivolasi profesor iz zgornjega nadstropja.

»Fant,« je šepnil Pipi. »Tako zabit Miha in tako pameten oče. Kako se lahko zgodi kaj takega?«

Miha ni rekel nič, samo v grlu ga je stiskalo.

»Presneto,« si je govoril, »presneto očka ...« »Torej,« je vprašal predsednik, »ali ste za disko ali niste?«

»Menda sem dovolj jasno povedal,« je odvrnil Mihov oče.

»Tudi jaz sem za klub,« se je oglasila ženska iz drugega nadstropja, ki je doslej ves čas molčala.

»Tovariš Lukež mi je naročil,« se je znova oglasil predsednik, »da če bomo glasovali, je on za disko.«

»Fant, kako je danes lep dan,« je spe polglasno zašepetal Pipi, in še preden ga je Miha lahko dregnil med rebra, je Pipi lopnil Miho po obeh ramah.

»Samo pospravljali bojo kar lepo sami,« se je zdaj oglasil še hišnik, »pri smetišnici, da

bojo sami!«

»In,« je še dodal hišnik, »in to naj gre v zapisnik!«

XXXI. poglavje

Kdo klati neumnosti, čeprav je zoprn cirkus v zraku, kdo naj komu zlomi še kašno nogo in kdo naj ugrizne psa, če bi se slučajno od kod pojavil.

Bob je zdaj prišel k OLD PUNCI. Videti je bil zaskrbljen in slabe volje.

»Fant,« so hkrati zakričali naj Andrej, Miha in Pipi, »disko bo. Je že sprejet!«

»Lepo,« je rekel Bob, »samo zdaj se bomo šli resne stvari. Gremo!«

Vsi trije so brez besed poskakali v OLD PUNCO. Andrej jih je otožno gledal.

»Andrej, lahko, da te bomo potrebovali. Čakaj ob telefonu,« je rekel Bob.

»Kar lepo povej, da me ne marate. Če ste doslej bili sami, hočete biti še naprej,« je zamrmral Andrej.

»Ne klati neumnosti. K Janjinim staršem gremo in prav nič prijetno se ne bomo pogovarjali. Lahko bo prav zoprn cirkus,« je resno rekel Bob. »Če bomo potrebovali, te pokličemo po telefonu. Res!«

»Razumi že, da z zlomljeno nogo ne moreš bežati,« se je zarežal Miha.

»Bob, ali naj še komu zlomim kakšno nogo?« je vprašal Pipi tako resno, da je Miha takoj umolknil in se delal, da nima nobene zveze s svojim jezikom.

Bob je vžgal avto in OLD PUNCA je izginila v prahu.

»Kaj bomo zdaj?« se Pipi ni mogel premagati.

»Šli bomo k Janjinim staršem in jim nekaj malega povedali. Na primer, da se je njuna hči hotela ubiti v gorah,« je rekel Bob. »Čisto malo bi ju lahko zaskrbelo. Čisto malo drugače bi morda lahko začeli živeti. Čisto malo drugače bo, če jima to rečemo najprej mi, potem pa jima predavajo še v prehodnem domu. Da se ne bi končalo tako, da bi Janjo zmlatili, potem pa bi bilo vse po starem.«

»Ojoj,« je rekel Miha. »Ali bi šel lahko jaz nazaj pomagat Andreju?«

»U-u-usrane,« je zajeceljal Pipi.

Videti je bilo, da tudi on ne bi imel nič proti, če bi šel še sam pomagat Andreju. Ampak po malem ga je tolažilo to, da je Bob zraven. Bo že on uredil vse skupaj.

Prava sreča, da ni bilo mogoče brati Bobovih misli.

Razmišljal je, kako lepo bi bilo, če bi tudi on ostal doma in pomagal Andreju. Ampak spomnil se je, kaj je govoril z reševalcem Francijem. Stisnil je zobe in peljal naprej.

Ko je OLD PUNCA pripeljala na drugi konec mesta, je Bob zmanjšal hitrost.

»Ti imaš naslov, Pipi, kajne? Povej ga zdaj,« je rekel Bob.

Pipi je bil videti zaskrbljen. Z rokami je segal v vse žepe, v hlače, za vrat, za srajco in spet v žepe in tako naprej in tako nazaj. Potlej je izdaval.

»Hlače sem preoblekel. Janjin naslov imam v drugih hlačah.«

»Prav lepo. Na vse moram sam misliti,« je rohnal Bob, a se mu je od vsega začetka videlo, da ne rohni zares. »Še dobro, da tudi jaz vem, kje stanuje.«

Avto je zavijal v razne ulice in uličice in končno se je OLD PUNCA ustavila pred zidano ograjo.

»Tu smo,« je rekel Bob. »Gremo noter.«

»Kaj pa,« je čivknal Miha, »kaj pa, če imajo psa?«

»Ga boš pa ugriznil,« je rekel Pipi in hrabro stal za Bobom. Pred hišnimi vrati je Bob obstal.

»Ali smo?« je vprašal.

»Smo!« je odgovoril Pipi.

Bob je zajel sapo, se odkašljal in pritisnil na zvonec.

XXXII. poglavje

Iz kakšnih foteljev pol ure ne moreš vstati, iz kakšnega prerekanja se Mihi porodi pametna misel, iz kakšne glave ne pride nobena pametna misel ter iz kakšnega ženskega in moškega hrupa se razvije trkanje.

Fantje so stali pred vrati in napeto čakali. V hiši se ni nič zganilo. Bob je pozvonil še enkrat.

»Nikogar ni doma,« je olajšano rekel Miha.

»Daj, daj,« se je razburil Pipi. »Sedijo v foteljih in kakšna sekunda mine, preden kdo vstane, če zazvoni zvonec.«

»Me rese zanima, kakšni so fotelji, iz katerih pol ure ne moreš vstati,« je rekel Miha.

Bob je grizel ustnice in premišljeval.

»Najbrž res ni nikogar doma,« je rekel. »Ampak, kje bi bili?«

»V službi,« je menil Miha.

»Butelj,« se je zadrl Pipi, »saj je vendar popoldne.«

»Kot, da ni nihče popoldne v službi,« se ni dal Miha.

»Dajta mir!« ju je prekinil Bob, »Raje se trezno pogovorimo, kaj počneta mama in oče, ki jima uide otrok od doma in že lep čas ne veda, kako je z jim.«

»Gresta na milico,« je rekel Miha.

»Pametno. Ampak najbrž ne visita na milici od jutra do večera in kar vse dni. Pravzaprav pa ... o, presneto!«

Bob se je udaril po čelu. »Iz prehodnega doma starše najbrž obvestijo, da je njihov otrok tam. In najbrž jim pošljejo telegram, ne pa navadne dopisnice. Fantje, gremo!«

»Kam,« je vprašal Miha.

Pipi ni vprašal nič, čeprav bi zelo rad. Ampak v teh napetih trenutkih je bilo bolj pametno molčati in razmišljati ali pa molčati in se delati, kot da razmišljaš.

»V prehodni dom,« je rekel Bob. »Najbrž so Janjini starši že tam. Pohitimo, dokler je še čas.«

»Ali ne bi poklicali Andreja in mu povedali kje, smo. Tako bo vedel ukrepati, če bi, hm, če bi kaj nepričakovanega, hm ...« Miha je hotel še nekaj časa jecljati, a je raje umolknil.

»Če bo treba, ga bomo poklicali od tam,« je rekel Bob in OLD PUNCA je oddrvela.

Medtem so se v prehodnem domu dogajale zanimive stvari.

V svoji pisarni je upravnik hodil gor in dol in razmišljal. Pravkar se je bil pogovarjal z Janjo, ki mu je povedala svojo zgodbo. Govorila mu je o tem, kako je pri njej doma.

Pripovedovala je, zakaj je zbežala od doma. In oči so ji žarele, ko je opisovala svoje srečanje s tremi fanti. S starim avtom so se vozili. In potem o skalah in o reševalcih in o vsem.

Upravnik je še kar hodil gor in dol in še kar razmišljal. Zelo dobro je, če ljudje razmišljajo. Možgani jim delajo in ne lenarijo, to pa je zelo dobro, ker se spomnijo pametnih stvari.

Upravnik je obračal Janjino zgodbo naprej in nazaj, levo in desno, gor in dol, in vsakič se mu je v glavi porodilo kaj pametnega.

Janja je medtem sedela v svoji sobi v domu in imela knjigo pred seboj. Zdelo se je, da bere, ampak ni. Tudi ona se e ukvarjala z mislimi. Z dekleškimi žalostnimi, srednjimi in veselimi mislimi. Žalostnih ne bomo opisovali, ker bi bilo preveč žalostno, veselih pa tudi ne, da ne bi bil Pipi preveč važen.

Ko je upravnik dvestotrinajstič hotel iti gor in dol po sobi, se je na hodniku zaslišal hrup, ko da govori ena zelo razburjena ženska in en še kar razburjen moški. Pred upravnikovimi vrati se je hrup pomiril in na vrata je potrkalo.

»Naprej,« je rekel upravnik.

»Midva sva prišla po Janjo,« sta rekla ženska in moški, ki sta stopila v sobo.

XXXIII. poglavje

O pogovoru z veliko vprašanji in malo odgovori, o govorjenju, ki nič ne pove, ter o molku, ki pove veliko; na koncu še nekaj o tem, kaj ni dobro, ker je najbrž slabo.

Nihče ni opazil, da Janjina mama in oče nista rekla niti dober dan, ko sta vstopila. Ampak kadar se kam prihiti zaradi svojega otroka, potem se ne pomisli najprej na dober dan.

»No, sedita, prosim,« je rekel upravnik. Sprva je hotel stopiti še kakšenkrat po sobi gor in dol, potlej pa se je premislil in sedel za pisalno mizo.

»Vidva sta torej prišla po Janjo?« je vprašal, četudi mu ne bi bilo treba vprašati, ker je odgovor že vedel

Takoj zatem se je med njimi razpletel pogovor, v katerem je bilo zelo veliko vprašanj, na katera se zelo težko odgovori. Ni treba posebej razlagati, kako je takrat, kadar je treba odgovoriti, pa ne veš, kaj bi odgovoril.

Videti je bilo, da Janjina mama vseeno zelo veliko govori, četudi na marsikaj ne zna odgovoriti.

Videti je bilo, da Janjin oče zelo malo govori, četudi bi na marsikaj znal dogovoriti.

Ampak upravnik je mož, ki ve, kako se takim stvarjem streže. Zato ga v tem trenutku kar pustimo, da jim streže naprej, ker mu lahko zaupamo.

To moramo napraviti samo zaradi tega, ker moramo pogledati nekaj, kjer Bob, Pipi in Miha ne vejo, kako se nekim stvarjem streže.

OLD PUNCA je namreč stala ob robu ceste in iz nje se je kadilo, da bi lahko kar takoj začele zasedati tri komisije za reševanje vprašanj onesnaženega zraka.

»Ne vem, kaj je to,« je mrmral Bob in zaskrbljeno gledal v motor.

»Mislim, da imaš prav,« je rekel Miha.

Pipi ni gledal v motor, ampak je gledal po cesti nazaj, če se bo kdo pripeljal mimo, da bi pomagal. Ko je nekaj zagledal, ni mogel verjeti svojim očem. Po cest se je namreč pripeljal rumen spaček, na katerem je pisalo POMOČ – INFORMACIJE.

Pipi mu je divje in veselo hkrati pomahal. Spaček je ustavil in šofer je izstopil.

»Kaj bo dobrega?« ga je zanimalo.

»Najbrž bo kaj slabega,« je rekel Bob in pokazal na OLD PUNCO.

Šofer iz POMOČ – INFORMACIJE je brez besed začel brskati po motorju. Ni mu bilo treba biti posebno pameten, ko je kar takoj opazil, da je zavrela voda.

»Napolnite rezervoar s hladno vodo, pa bo,« je rekel in se že odpeljal!

Miha je vzel steklenico in se napotil k bližnji hiši. Pozvonil je. Odprlo je svetlolaso dekletce.

»Dober dan,« je rekel Miha. »Malo vode bi rad.«

»Ali bi raje jabolčni sok?« je vprašala deklica.

»Ne, hvala,« je važno odvrnil Miha. »Vodo potrebujem za avto. Tamle je crknil.«

»No pridi,« je rekla deklica in ga peljala v kuhinjo.

Miha je točil vodo in se oziral po prostoru.

»Ali si sama doma?« je vprašal.

»Ja,« je rekla deklica, »očka je v službi, mamica na sestanku, bratca ali sestrice pa nimam.«

»A, a ttako,« je rekle Miha in zaprl pipo. »Pa vala, no, pa na svidenje, no!«

Ucvrl jo je proti OLD PUNCI, kot so mu noge dale. Ko je pogledal nazaj, je deklica stana na vratih in mu mahala. Malomarno ji je pomahal in sedel v avto. Ob je natočil vodo in pognal.

XXXIV. poglavje

Kako reče Bob »khm, khm« kar tako, kako reče Pipi zelo osorni »khm« in Miha zelo plašni »khm« in kako vratar kljub temu ne ve, če je imel tisti , ki je telefoniral, rdeče lase.

Bob je pridrvel pred poslopje prehodnega doma, kot da bi tekmoval. OLD PUNCA je stokala in škripala, Pipi in Miha sta bila zelena v obraz.

Vsi trije so eden za drugim stopili skozi glavna vrata ter se znašli pred veliko stekleno steno vratarske lože. V njej je sedel možakar in bral časopis. Trije pari fantovskih oči so se zazrli vanj. Vratarja to ni motilo in je bral naprej.

»Khm, khm« je rekel Bob

»Khm, khm« sta dodala še Pipi in Miha. Pipijev »khm« je bil precej osoren in Mihov »khm« bolj plašen.

Vratar je dvignil glavo in pogledal nad očali. Opazil je ljudi in skočil pokonci.

»Kaj je?« je vprašal. »Ali ste zašli ali kaj?«

»Dober dan,« je rekel Bob. »Zanima nas, če tu stanuje kakšna Janja ...«

»... Kovač,« je dodal Pipi.

»Ali je potres ali kaj?« se je zanimal vratar. »Ves svet išče to Janjo. Najprej pridejo starši, potem nekdo sprašuje po telefonu, in daj še vi trije, ne vem, ne vem ...«

»Tisti, ki je telefoniral, ali je imel zlomljeno nogo?« je vprašal Miha.

Vratar je zelo neumno pogledal, potlej se je zbral in rekel:

»Ne vem in tudi ne vem, če je imel rdeče lase ali vijoličasto srajco. In kaj bi radi tej Janji?«

Miha, Pipi in Bob so nekaj mencali in sprva niso vedeli odgovoriti. Prvi se je znašel Bob:

»Njeni prijatelji smo in nekaj zelo važnega bi se morali pogovoriti z njo. In z njenimi starši tudi. In po možnosti z upravnikom tega doma.«

Vratar je stal in jih negotovo gledal. Potem je segel po telefonu, zavrte neko število in čez čas dejal:

»Halo, vratar tu. Tovariš upravnik, tu so neki fantje, ki hočejo Janjo in vas in kaj vem, kaj še. Ali naj jih napodim?«

Nato je pozorno poslušal, nekaj kimal in končal: »Se razume, tovariš upravnik.«

Položil je slušalko, se zazrl v fante in resno rekel: »No, golobčki, zdaj pa z mano.«

Miha je mislil malo zajokati, Pipi je mislil isto kot Miha, samo malo bolj počasi, Bob je molče prikimal.

Ko je zazvonil telefon v upravnikovi pisarni, je bilo tam zelo glasno.

»Veste, mi smo ugledna družina,« je govorila Janjina mama. »Ni nam dosti do tega, da bi ves svet govoril o naši Janji. Če je treba kaj plačati, bomo plačali. Smrklji bom pokazala, kaj se to pravi. Tak, reci še ti kaj!« se je obrnila k možu, se pravi k Janjinemu očetu.

Upravnik je dvignil telefon in rekel:

»Naj pridejo.«

Janjino mamo je zelo zanimalo, kdo bo prišel, a je na to takoj pozabila, ker je morala spet veliko govoriti.

»Bomo že poskrbeli, da bo smrklja zdaj v redu,« je rekla. »Saj ji vse damo, ona pa takole. Tak, reci še ti kaj!« se je spet obrnila k možu.

»Glavno, da smo jo našli,« je rekel Janjin oče.

»Spet ji daješ potuho!« se je jezila mama in se ozrla k upravniku. »In vi, tovariš upravnik, vi ste jo poslušali in kimali, ko vam je tvezila vse te razne čenčarije o, o, o tistih mulcih in starem avtu in planincih in reševalcih in helikopterju ...«

»Da tovarišica, verjel sem ji,« se je nasmehnil upravnik.

XXXV. poglavje

Pojavijo se zeleni zmaji in nekaj silno zapletenih stvari, nato pa po naslednjem vrstnem redu še: Pipi, njegova gospa, klofuta, Bobova roka in žep.

Janjin oče je molče prikimaval, upravnik tudi, Janjina mama pa se je zelo razhudila:

»Kako vendar lahko verjamete take čenčarije?! Punca si je nekaj izmislila, da je ne bi naklestili, da ne bi dobila tega, kar ji gre ...«

»O,« je dejal upravnik, »mislim, da bi vaša Janja zelo rada dobila od vas tisto, kar ji gre.«

Janjina mama je kar trmoglavila

»Reševalci in helikopter, dajte no! In če bi rekla, da je srečala jaro kačo in zelenega zmaja, ja, zelenega zmaja, bi seveda tudi ...«

V tistem trenutku so Bob, Pipi in Miha napravili malce nevzgojeno, tvegano in pogumno potezo. Brez trganja so treščili v upravnikovo sobo.

»Dober dan,« so rekli v en glas.

Janjina starša sta jih pogledala najbolj presenečeno, kar se presenečeno sploh da pogledati. Kazalo je, da edinole upravnik ni tako zelo presenečen.

»Nekam potihó ste potrkali,« je rekel upravnik.

»Slučajno smo postavili pred vrati,« je priznal Bob, »in ko je beseda nanesla na jare kače in zelene zaje, smo mislili, da bi bili veseli, če spoznate nas, kako že, ja, nas, zelene zmaje, našo odpravo zelenega zmaja, kot pravi tovarišica tu.

Pipi in Miha sta v srcih cvikala in plesala obenem.

Cvikala zato, ker sta pričakovala, da bojo sklofutani. Plesala pa zato, ker sta znova spoznala, da je v njuni sredi prima fant, tale Bob.

»Smrkavec!« je zarohnela Janjina mama.

»Bob,« je rekel Bob.

Upravnik je videl, da če bo šlo tako naprej, ne bo prišlo nikamor.

»Trenutek, trenutek,« je rekel. »Fantje, stopite prosim, za hip ven. Tu se moramo še nekaj pogovoriti, potem bi se radi pogovorili še z vami. Morda, ... saj res, stopite do Janje. V tretjem nadstropju je.«

Bob, Pipi in Miha so hrabro zapustili pisarno. Zunaj je Bob rekel Mihi:

»Nekaj se moram pogovoriti s teboj. Ali bi šel lahko kar sam gor, Pipi?

Miha je hotel nekaj pripomniti, a se je spomnil, da lahko kakšno pripombo kdaj prihrani zase. Pipi je odhitel.

Janja je še vedno sedela v svoji sobi in imela knjigo pred seboj. Ko so se odprla vrata, ni dvignila glave. Vedela je, da jo je prišla pogledat vzgojiteljica. Ampak, kaj je s to vzgojiteljico? Nekam plašno stoji pri vratih in molči in ... saj to je Pipi!

»Prišli smo,« je rekel Pipi.

Janja je bila sprva brez besed. So pa besede v naslednji sekundi izdatno bruhnile iz nje. To so bile besede, ki bi jih morala povedati že prej, in tiste, ki bi jih morala govoriti zdaj, pa še nekaj onih, ki bi lahko ostale za pozneje. Vse so se mešale med seboj in Pipi, ki se je zelo razumel na zapletene stvari, jih je vseeno z veliko težavo razpletal.

»In zdaj se pri upravniku pogovarjajo, če bom smela domov ali pa če me bojo poslali v kakšen vzgojni zavod.« je končala Janja.

»Bo že kako,« je rekel Pipi in s temi besedami skušal prepričati še sebe. »Doli te čakata še Miha in Bob. Greva tja?«

Počasi sta stopala po stopnicah. Ko sta se pojavil na hodniku, se je takoj pojavil neki glas: »Oho, saj to sta Pipi in njegova gospa.«

Miha je hotel zaklicati še nekaj, pa mu je neka klofuta zamašila usta. Klofuta je priletela od tiste med Bobovima rokam, ki ni bila tisti hip v žepu.

XXXVI. poglavje

Sledi trepljanje in poslavljanje in obljubljanje in zahvaljevanje in stresanje rok in govorjenje »ah nič, ah nič«, tik pred koncem še ena napetost ter nato vprašanje, koliko časa bomo še morali čakati na kakšnega pisatelja.

Bob je bil slovesen in zadržan, Janja, Miha in Pipi pa so bili mešanica dobre volje in joka in samo majčken namig bi bil potreben in že bi bili reka solz ali pa poln hodnik smeha.

Iz upravnikove pisarne so prihajali glasni in hitri, pa tihi in počasni in še vsi ostali glasovi. Vse skupaj je trajalo zelo dolgo.

Končno je prišel upravnik ven in poklical noter Janjo. Zdaj so se celo večnost pogovarjali upravnik, mama, oče in Janja.

Potem je prišel upravnik še enkrat ven in poklical noter še fante.

»Tako,« je rekel, »pogovorili smo se. Janja gre domov. Vi, fantje, ste nam veliko pomagali, še posebej Janji. Dobri fantje ste. Bodite še naprej. Srečno.«

Še nekaj besed je bilo slišati. Pretežno so bile to lepe besede. Ko je kazalo, da nikjer več ni nobene besede, jih je še nekaj našla Janjina mama:

»Hvala , fantje, pravi dobri zeleni zmajčki ste.«

Potem je sledilo še trepljanje rok in govorjenje »ah nič, ah nič«.

Izpred prehodnega doma je v levo odpeljal avto z Janjo, mamo in očetom. Janja je sedela zadaj, da je lahko mahala.

Izpred prehodnega doma je v desno odpeljala OLD PUNCA Boba, Miho in Pipija. Pipi je sedel zadaj, da je lahko mahal.

Fantje so vso pot molčali. Ko je OLD PUNCA začela zavijati na domače dvorišče, je Boba premagalo in je rekel:

»No, kdo bi si mislil, da se bo vse tako srečno končalo. Lahko bi bilo skrajno drugače.« »Ojoj, je že,« je zastokal Miha. Na dvorišču sta stala Andrej in mizar.

OLD PUNCA je ustavila in Pipi ter Miha sta zlezla ven kot polita cucka.

»O, fantje, kar sem, kar sem,« je rekel miza.

Mihi in Pipiju se je zdelo, da je to rekel skrajno grozeče in skoraj podzavestno sta začela gledati naokrog, če bi se dalo kam pobegniti. Ampak se ni dalo.

»Z Andrejem se malo pogovarjava,« je rekel mizar. »Rekel je, da potrebujete nekaj desk za vaš disko klub. Hišnik mi je povedal, da ga lahko napravite.«

»Ja,« sta zamolklo pritrdila Miha in Pipi ter čakala nevihto.

»Kar pridite kdaj k meni po odpadne deščice. Najbolje bi bilo, če gremo potem skupaj do vrat v šupo in jih jaz odklenem, da se vam ne bi bilo treba plazite spodaj. Preveč se umažete, jaz pa nimam rad, če se mame jezijo na takele fante, kot ste vi,« je končal mizar, pomenljivo pogledal vse tri v oči, se nasmehnil in šel.

»Ja,« so v zamolkem tercetu odgovorili Miha, Pipi in Andrej. Bob ni rekel nič, ker je spet nekaj praskal po OLD PUNCI.

»Miha, Pipi in Andrej, pridite gor, večerja je na mizi,« so z balkonov poklicale tri mame. Fantje so se zavedali, da se ta čudoviti dan bliža koncu. Pogledali so v nebo, kjer so se začele prižigati zvezde, potlej pa so jo ucvrli gor po stopnicah.

Niso vedeli, kakšne brzojavke bo prinesel na njihove naslove naslednje jutro poštar na rumenem mopedu. Kaj jih je čakalo?

Čudno, kako se ponavadi vse napne prav takrat, ko bi se moralo vse lepo končati.

Ne vem, ne vem, koliko časa bo treba čakati, da se bo kje našel kakšen pisatelj, ki bo znal pisati zgodbe s koncem na začetku, da bo vse vnaprej jasno in odpleteno.

Do takrat bomo morali še nekaj časa počakati. Pa dajmo!

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Urshka
- 93.103.138.79
- Smihael
- DaVincy
- Hladnikm
- 93.103.44.137

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
 2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
 3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
 4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)